

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ
Προσληρωτά
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Έν Έλλάδι. Δρ. 10
Έν τῇ Ἀλλοδαπῇ. Φρ. χρ. 12

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Έν τῷ Μουσ. Κρη. 6.

Έκαστον φύλλον τιμάται
λεπτῶν 25.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΥΔΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Έργα και ἡμέραι.
- Επιστολή πρὸς τὸν Διάδοχον. (Έντυπώσεις δούλου Ἑλλήνου).
- Ἀνέκδοτος ἔκδοσις τοῦ Γεωργίου Αἰνείου περὶ τῶν κατὰ Ἑβρᾶν ὄριων τῆς Ἑλλάδος. Τοῦ Holloway Κολλέγιον διὰ τὰς Κυρίας ἐν Ἀγγλίᾳ.
- Ἡ ἰστορία τῆς Κούβρας (ἀθήνημα).
- Ἱστορία τῆς Περσίας.
- Ἀρχαιολογία Πάρου.
- Νεώτερον Δομινικανὸν ἱερουσόναχο.
- Οἱ Ἀνδριάντες.
- Φιλολογία.
- Ἀρχαιολογία.
- Ἐπιπέδον ἀνεξιχνίαστων (Ὁ δῆμιος τοῦ Ἰσλαμίου καὶ τῆς Βίσιμαρ).
- ΕΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙ ΤΟΙΣΤΟΙΣ ΕΡΩΤ. ΜΕΘΙΣΤΕΡΗΜΑ.

ΕΡΤΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Εάν ἤπρηξε παρὰ ἡμῶν πολιτικός νοῦς βεβαίως θὰ προέβλεπεν, ὅτι ἡ Βερολίνοις συνθήκη θὰ ἐγέννη τὴν κατακτητικὴν πολιτικὴν τῶν τετελεσμένων γεγονότων, ἥ τις θὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ἱστορικὴν περιόδον ἐν ἣ ὤμεν ἡμεῖς ὡς ὅτε παρεσκευάζετο ἀρχὴ ἐκτελέσεως τῆς πολιτικῆς ταύτης, ἐχαράττομεν γεωργικὰς καὶ κτηνοτροφικὰς ὁδοὺς, ἀπεξηραίνομεν λίμνας καὶ κατεσκευάζομεν σιγαρέττα φυσικῶς δὲ ἐξεπλάγημεν ἐπὶ τῇ ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας πρώτῃ ἐφαρμογῇ.

Ἀλλὰ καὶ τοῦ γεγονότος τούτου δὲν κατενοήσαμεν τὴν σημασίαν, ἐξεμάνημεν δὲ κατὰ τοῦ καταπατοῦντος ξένας γαίας Γερμανοεβραίου καὶ παρεσκευάσθημεν εἰς ἐκδίκησιν περὶ ἀπομιμήσεως οὐδὲ λόγος· κατόπιν ἤρξατο ἡ πατροπαράδοτος ἐσωτερικὴ φαγοῦρα, ἡ εἰς τὰ διατί καὶ διότι στρεφόμενη. Διατί ἡ Κυβέρνησις νὰ μὴ καταλάβῃ τὰ δυνάμει ἀπαραγράπτων δικαιοματίων κλ. ; διότι δὲν ἦτο ἠθικὸν κατὰ τοὺς δέ, διότι δὲν ἐτόλμα κατὰ τοὺς τρίτους, διότι δὲν ἐσκέφθη κατὰ τοὺς τετάρτους, διότι δὲν θὰ τὴν ἀφινον κατ' ἄλλους.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἦλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν ὁ διὰ τῆς τόλμης χαρακτηριζόμενος... Ἐμπρὸς λοιπόν. Τὰ τετελεσμένα γεγονότα ἐξακολουθοῦσιν ἐκδηλούμενα καὶ ὑποδηλούμενα· τί εἶναι τὸ παρὰ τὴν Τραπεζοῦντα Βασιλείου; δὲν εἶναι δευτέρον τετελεσμένον; Προσεχῶς ἀναμένεται διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου ἡ πλήρης προσάρτησις τῆς Βοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης εἰς τοὺς Αὐστριακοὺς, τῆς Αἰγύπτου, τῆς Κύπρου καὶ τίς οἶδε τίνας ἄλλης νήσου εἰς τοὺς Ἀγγλους. Λοιπὸν πότε θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά ἡμῶν; πότε θὰ ἔλθωσιν οἱ εὐθετώτεροι καὶ εὐκαιρότεροι χρόνοι; ὅταν πραγματωθῶσιν αἱ Ἀλβανικαὶ τοῦ Ἑγίουπ ἀπειλαί, ἢ ὅταν γίνῃ

Ἑυρωπαϊκὸς πόλεμος; Ἄλλ' οὗτος θὰ γίνῃ ὅταν ἐξαντληθῇ πλέον ἡ μέθοδος τοῦ συρμού· ἀλλ' οὗτος θὰ γίνῃ ὅταν τὰ δευτερευούσης σημασίας ζητήματα θὰ ἔχωσι λυθῇ, ὅταν θὰ πρόκειται πλέον περὶ τῆς Θεσσαλονίκης ἢ μάλλον περὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως!

Τὴν ἐνεκα λειψανδρίας καταστρεπτικὴν ταύτην στασιμότητα τῆς Ἑλλάδος κυρίως οἱ ἀρχαιολόγοι, φαίνεται, συνησθάνθησαν καὶ ἤρξαντο ἀνασκάπτοντες τὰς κλασσικὰς γαίας πρὸς εὐρεσιν... κεφαλῶν. Καὶ ὄντως καθ' ἑκάστην εὐρίσκονται τοιαῦται, αἵτινες ἐνέπνευσαν θάρρος εἰς τοὺς εὐρεῖσας καὶ πρὸ παντός ἡ τελευταίον εὐρεθεῖσα χαλκῆ; ἀλλ' οἱμοὶ εἰς τὸ βάθος τῶν ὑπονόμων τῆς Βάθειας, ἐπεράνη αἴφνης ἡ κεφαλὴ τοῦ θεοῦ τῆς εἰρωνείας Σωκράτους, ὅστις καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, ἀπήλιπτε τοὺς ἐκ τῆς ἐργασίας ταύτης ἐλπίζοντας.

Μέχρις ὅτου λοιπὸν εὐρεθῇ ἄλλη τις μέθοδος τελεσφορωτέρα κατὰ τῆς λειψανδρίας, δυνάμεθα ἡμεῖς ν' ἀναγράψωμεν συντόμως τινὰ ἐκ τῶν τῆς ἐβδομάδος ταύτης.

Ἐπαύθη λοιπὸν ὁ Δήμαρχος Κέας, διότι ἐκφράζων τὰ πολιτικὰ του φρονήματα, ὁ ἄνθρωπος, συνεχάρη τοῖς Ἀγγλοῖς ἐπὶ τῷ ἀποκλεισμῷ. — Ἐπὶ τῶν παιγνιοχάρτων διατάχθη νὰ τεθῶσιν, ἀντὶ τῶν μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει σημάτων τῆς φορολογίας, τὸ ἑλληνικὸν στέμμα τὸ τοιοῦτον πρὸ ἐτῶν ἐφηρμόσθη εἰς τὸ Μονακό. — Σοφὸς τις ἐγνωστοποίησεν ἡμῖν διὰ τῆς Νέας Ἐφημερίδος, ὅτι «ἡ λάβα δὲν εἶνε κολλητικὴ καὶ εὐχῆς ἔργον ἤθελεν εἶναι νὰ ἰδρῦστο τὸ λωβοκομεῖον ἐν μέσαις ταῖς Ἀθήναις». Πιθανῶς νὰ ἔχη δίκαιον ἀφοῦ εἶνε εἰδικός, ἀλλως τε ἐπειδὴ ὑπάρχουσι καὶ ἐναντία γνώμαι θὰ γίνῃ δοκιμὴ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἡμῶν καὶ πρὸς δόξαν τῆς ἐπιστήμης! — Οἱ Ῥῶσοι ἀξιοματικοὶ ἐξακολουθοῦσι τὰ θαλάσσια αὐτῶν λουτρά, ἐν τῇ πρὸς τιμὴν τῆς ἀδελφῆς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἰδρυθείσῃ Κωνσταντῶν. — Ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Γάλλος Πρόξενος παρουσιάων, εἰς τὴν κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Βασιλῆως παραστάσαν ἐπιτροπὴν τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας, ὅπως συγχαρῇ αὐτῷ, Γάλλους τινὰς ἀξιοματικούς τοῦ ναυτικοῦ, εἶπε: «Σὰς παρουσιάων, κύριοι, τοὺς ἀξιοματικούς τούτους τοῦ ναυτικοῦ. Δὲν εἶνε βεβαίως ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἀπέκλεισαν τὴν εὐγενῆ σας πατρίδα». — Τὸ ἐν Φιλιππουπόλει Νομαρχικὸν δικαστήριον ἀπέρριψεν πληρεξούσιον ἔγγραφο τῆς ἑλληνικῆς μητροπόλεως, διότι ἦτο συντεταγμένον ἑλλη-

νιστί. Ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου ἔχει ἐπὶ λέξει ὡδε: «Ἐπειδὴ ἐν τῇ βουλγαρικῇ ἡγεμονίᾳ ἐπίσημος γλῶσσα εἶνε ἡ βουλγαρικὴ τὸ πληρεξούσιον ἀπορρίπτεται». — Συγκινητικὴ πανήγυρις ἐγένετο ἐν Νεοχωρίῳ τῆς Χίου, ἐπὶ τοῖς ἐγκαίνιοις τῆς διοχετεύσεως τῶν ὑδάτων τῆς πηγῆς Καλακανᾶ, γενομένης τῇ φιλοτιμῶν χορηγία τοῦ ἐν Μασσαλίᾳ ἀξιότιμου καὶ φιλοπάτριδος ὁμοεθνοῦς κ. Ἐμμανουὴλ Νικολάου Πρασσακᾶκη. Τὰ ἐγκαίνια ἐτελέσθησαν ἐπισημότατα ἐν τῷ ὠραίῳ ἐκείνῳ χωρίῳ, τῷ τηροῦντι τοὺς τύπους γνησίας Ἑλληνικῆς πολιτείας. Συγκινεῖται ὄντως πᾶς τις βλέπων Ἑλληνικὴν κοινότητα πανηγυρίζουσαν, προεσταμένων τῶν Δημογερόντων τῆς, τῶν ἐπιτρόπων, τῶν ἱερέων καὶ προεστώτων, μετὰ τῆς ἀπλότητος ἐκείνης καὶ ἑλληνοπρεπείας ἣν τοσοῦτον εἰργάσθησαν αἱ Αὐλαὶ νὰ καταστρέψωσι. Κατὰ τὴν πανήγυριν ταύτην ἐξεφώνησε πατριωτικώτατον καὶ ἐνθουσιώδη λόγον, ἀξιοσημείωτον καὶ διὰ τὸ τολμηρὸν τῆς φράσεως, ὁ ἀξιότιμος ἀντιπρόσωπος τοῦ κ. Πρασσακᾶκη. Σκαρλάτος Δ. Μαγκαράς ὁ λόγος οὗτος εἶναι ὄντως τερπνὸν ἀνάγνωσμα παντὶ φιλοπάτριδι. Εἰς τούτον ἀπήντησε διὰ βραχέων ὁ ἐλλόγιμος διδάσκαλος κ. Δ. Μικρούδης. Πάντα τὰ κατὰ τὴν τελετὴν ἐξεδόθησαν ἐν ἰδίῳ καλλιτεχνικῷ τεύχει. — Ἡ ἐν Ὁδησσῷ φιλόπατρις ἑλληνικὴ κοινότης τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἱατροῦ κ. Β. Χ. Πίσπα προσήνεγκε τῷ φιλέλληνι γάλλῳ ποιητῇ Παύλῳ Δερουλέδ ἀργυροῦν καυκάσιον ἀκινάκην, μελανοδοχεῖον ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν κονδύλιον. Πρὸς δὲ ὀλόκληρον συσκευὴν τεϊορρόης. Ἡ ἀξία τῶν δῶρων τούτων ἀνήλθεν εἰς δύο περίπου χιλιάδας δραχμῶν συναθροισθεῖσων δι' ἐράνου ἀπάσης τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος. — Καὶ τέλος, ὅπως ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ Ἀθηναϊκὰ, νέον μελόδραμα παρεστάθη ἐν Ἀθήναις μετ' ἡσμάτων ἐρωτικῶν καὶ παροινίων ὑπὸ τὸν τίτλον «οἱ Μυλωνάδες». Ἐνθουσιώδως ἐχειροκροτήθη... ὁ ὑποβόλεύς.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΑΔΟΧΟΝ

ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ ΔΟΥΛΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ
Έν... Κρήτης τῇ 14 Ἰουλίου 1886.

Ἐάν περιέλθῃ εἰς τὰ βλέμματά σου, Ὑψηλότατε, ἡ ἐπιστολή μου αὕτη, ἔσο βέβαιος, ὅτι ἔχεις ἕνα φίλον καλῆτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐκεῖνον, ὅστις θὰ σοὶ τὴν ἐπιδείξῃ. Οὐδ' αὐτὸς οὐδ' ἐγὼ ἀνή-

νά μη βλάπτονται τὰ ἐρείπια¹, ὅτι ἡ ἀνάμνησις τῶν προγόνων ἐγένετο τὸ πρῶτον αἴτιον τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως, καὶ πολλοὶ Ἀθηναῖοι ἔχοντες σχέσιν μετὰ τοὺς Ἕλληνας, καὶ γνωρίζοντες τὴν γλῶσσαν, ἐπληροφόρησαν καλλίστα περὶ αὐτοῦ καὶ φωνοῦν ὅτι ἡ συνδρομὴ τῶν Εὐρωπαίων εἰς τοὺς Ἕλληνας, γίνεται διὰ χάριν καὶ φιλίας τῶν ἀρχαιοτήτων, καθὼς ἐκφράζεται ὁ Κιουταχὺς περὶ τῶν Ἀθηνῶν. Ἀφοῦ λοιπὸν μείνῃ ἡ Στερεὰ Ἑλλάς ὑπὸ τὸν ζυγόν, οἱ Τούρκοι γνωρίζοντες, ὅτι αὐταὶ αἱ ἀρχαιότητες ἐγένοντο κέντρον εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ ἔσφαξαν τοὺς πατέρας καὶ ἀδελφούς των, τί ἐπέταί να κἀμουν; δὲν θέλει ἀφήσων βέβαια οὐδὲ παραμικρὸν ἴχνος ἀρχαιότητος· καὶ ἀν' ἀπὸ μόνῃν ἀδιαφορίαν των ἐχάθησαν τόσα πολυτίμητα ἀριστουργήματα, ἃς συμπεράνωμεν ὅταν τὰ κατατρέχουν, τί θὰ καταντήσῃ νὰ μείνῃ; βέβαια τίποτε.

Γ) Ὅταν οἱ Ἕλληνες ἔλαβον τὰ ὄπλα ἐναντίον τῶν τυράννων τους, οἱ Στερεοελλαδίται δὲν ἐσυλλογίσθησαν, ὅτι τὸ βάρος τοῦ πολέμου ἔπρεπε τὸ περισσότερον νὰ ἦναι ἐπάνω τους· διὰ τοῦτο καὶ ἐνῶ εἰς τὴν Πελοπόννησον πρὶν νὰ ἔλθῃ ὁ Ἰσραήλμης, ἀφοῦ κατεστράφη ὁ Δράμαλης, ἐχαίροντο ἀρκετὴν ἡσυχίαν οἱ κάτοικοι ὅλοι, ἐκτὸς τῶν εὐρισκομένων περὶ τὰ φρούρια, οἱ Στερεοελλαδίται, ἀφ' ἧς ὥρας ἀρχισεν ἡ ἐπανάστασις; δὲν ἡσυχασαν οὐδὲ μίαν στιγμὴν ἔγιναν ὑπέριμτροι ἐκεῖνοι τῶν ἐχθρικών στρατευμάτων, καὶ μετὰ πολλὰς φονικὰς μάχας, κατέστρεφον πᾶν τὸ προστυχὸν εἰς ὅσα μέρη ἐξετείνοντο. Τώρα ποῖον δίκαιον ἤθελεν εἶναι νὰ διωχθῶσιν ἀπὸ τὴν πατρίδα των, καὶ νὰ ταφθῶσιν εἰς τὸ χάος τῆς λήθης, αἱ λαμπραὶ καὶ ἐπίσημοι νίκαι τοῦ Σουλίου, τῆς Γρα-

¹ Αὐτὸ τὸ φερμάνι ἐξεδόθη καὶ ἐστάλη εἰς τὸν Κιουταχὴν εὐρισκόμενον εἰς τῶν Ἀθηνῶν τὴν πολιορκίαν διὰ τοῦ προξένου τῆς Αὐστρίας κ. Γροπίου.

βιάς, τοῦ Μακρυνόρου, τῶν Βασιλικῶν, τοῦ Καρπενησίου, τῆς Ἀμυλιανῆς, τῆς Ράχουβας, τῶν Τρικερῶν, αἱ ὅποια ἀνανεώνουσι τὴν λαμπρότητα τῶν κλεινῶν ἐκείνων ὀνομάτων Μαραθῶνος καὶ Πλαταίων εἰς τοὺς νέους Ἕλληνας; ἢ μετὸ ὅσον ὅμμα θὰ βλέπῃ χριστιανὸν εἰς τὸ ἐξῆς τούρκος, ἔχων πρόσφατα ἀκόμη τὰ τοιαῦτα παραδείγματα, ἐνῶ τὰ κρανία καὶ τὰ κόκκαλα τῶν τούρκων σῶνται ἀκόμη σωροὶ εἰς πολλὰ μέρη· καὶ εἶναι δυνατόν νὰ συμβιβασθῇ Τούρκος μετ' Ἕλληνα!

Ζ) Ὁ πόλεμος ἐπισύρει ἀναγκασίως βαρῦτάτα ἔξοδα· ἡ Ἑλλάς, ἀφοῦ κατεδάφνησεν ἔλους τοὺς κοινούς καὶ ἰδίους πόρους, καὶ εἶδεν, ὅτι προτόντος τοῦ καιροῦ, αἱ ἐτοιμασίαι ἐκ μέρους τῶν ἐχθρῶν τῆς ἐγίνοντο σημαντικώτεραι, ἐπραγματεύθη δάνειον εἰς τὴν Ἀγγλίαν, οἰκονομῆσε καὶ πλῆθος Ἕλλήνων μετ' ἐθνικὰς ὁμολογίας, οἱ ὅποιοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι στρατιωτικοί. Προσετέθη ἐσχάτως καὶ τὸ δάνειον τὸ πραγματευθὲν παρὰ τοῦ ἐξοχωτάτου κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος, ἂν λοιπὸν περιορισθῇ τὸ ἐλληνικὸν κράτος εἰς μόνῃν τὴν Πελοπόννησον, (λέγω μόνῃν τὴν Πελοπόννησον, ἐπειδὴ ἡ λυπρότης τῆς γῆς τῶν νήσων δὲν ὑπόσχεται, εἰμὴ πολλὰ μικρὰ εἰσοδήματα) τί δύναμιν θέλει ἔχει αὐτὸ τὸ νενεκωμένον καὶ ἀδρανέστατον κράτος; μετὰ τὰ ὀλίγα εἰσοδήματα, στρατευματα νὰ θρέψῃ διὰ νὰ φυλάττηται ἀπὸ ἑνα δύνατον καὶ αἰωνίως ἐτοιμὸν εἰς ἐπιθεσιν ἐχθρὸν, στρατευματα διὰ τὴν ἐσωτερικὴν εὐταξίαν, πλοῖα διὰ τὴν προφύλαξιν τοῦ ἐμπορίου, ἢ νὰ πληρώσῃ κεφάλαια καὶ διάφορα δανείων, χρέη ἐσωτερικά, καὶ μάλιστα εἰς χήρας καὶ ὄρφανὰ φονευθέντων εἰς τοὺς πολέμους, χρεῖα τῶν ἐμιλιονίων, τὰ εἰς μισθοὺς στρατιωτικούς, ἢ νὰ ἀποζημιώσῃ ὄλους ἐκεῖνους ὅπου ἀρῆσαν τὰ κτήματά των εἰς τὴν τουρκικὴν ἐπικρατείαν· ὅλα ταῦτα εἶναι ἠναγκαζόμενον

ἐξάπαντος τὸ ἐλληνικὸν κράτος νὰ τὰ κάμῃ, καὶ ἐπειδὴ δὲ εἶναι φυσικῶς ἀδύνατον νὰ τὰ ἐκτελέσῃ, πρέπει νὰ πείσῃ αὐτὸ ἀφ' ἐαυτοῦ ἢ ἀπὸ ἐσωτερικῆν ἀναρχίαν καὶ διχόνοιαν στρατιωτικὴν, ἢ ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ ὑπέρογκα χρεῖα, ἐκ τῶν ὁποίων θέλει καταντήσων μίαν ἡμέραν οἱ Ἕλληνες νὰ πωλήσων καὶ τὴν ἐσχάτην μερίδα τῆς ἰδιοκτητοῦ γῆς. Δὲν ἐλπίζω ποτὲ νὰ εὐαρεστηθῶν ἐν συνειδήσει αἱ τρεῖς σύμμαχοι δυνάμεις, ἢ νὰ κοινολογήσων, ὅτι ἕκαμαν ἔργον φιλάνθρωπον καὶ χριστιανικόν, ὅταν περιορίσων τὴν Ἑλλάδα εἰς τόσον στενὰ ὄρια, τὰ ὅποια νὰ ἦναι ἡ ὀλοτελής φθορὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ ὅχι ἡ ἐλευθέρωσις.

Η) Ἡ βῆσις τῆς ἐν Λοιδίνῳ συνθήκης, εἶναι νὰ χωρισθῶσιν ἀπ' ἀλλήλων τὰ δύο ἔθνη Τούρκοι καὶ Ἕλληνες, δεῖ νὰ παύσῃ ὁ τῶσαῦτα ἔτη ἐνεργούμενος ἐξολοθρευτικώτατος πόλεμος. Καὶ τοῦτο διὰ νὰ γένῃ, ἕνα ἀπὸ τὰ δύο ἔθνη πρέπει νὰ ἀναχωρήσῃ, καὶ φυσικὰ ἐκεῖνο, ὅπου ἔχει ὀλιγωτέρους κατοίκους· ἀνοίξατε λοιπὸν ἐξοχώτατοι κύριοι τοὺς καταλόγους τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, καὶ παρατηρήσατε πόση μεγάλη ὑπεροχὴ εἶναι εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἑλλήνων κατοίκων ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Εἶναι λοιπὸν δίκαιον νὰ μεταθεθῶσιν ἀπὸ τὸ σατζάκι τῆς Εὐρύτου φέρ' εἰπεῖν 113,750 ψυχὰς χριστιανῶν καὶ νὰ μείνουν 6360 Τούρκοι, ἢ 37,600 ἀπὸ τὸ σατζάκι τῆς Ναυπάκτου καὶ νὰ μείνουν 4470 καὶ ἀκόμη περισσότερον εἰς τὰς ἐπίκεντρα ἐπαρχίας. Τότε δὲν θέλει νὰ εἰπῇ ἄλλο, παρὰ νὰ ἐρημώσῃ ἡ Στερεὰ Ἑλλάς καὶ ἀπὸ Τούρκους καὶ Ἕλληνας, ἐπειδὴ θὰ καταντήσων τόσον ὀλίγοι οἱ Τούρκοι, ὥσταν νὰ εὐρίσκωνται εἰς μίαν βαθυτάτην ἔρημον· ἔπειτα τί δίκαιον εἶναι νὰ διωχθῇ ὁ Ἕλληνας ἀπὸ τὴν πατρίδα του, τὴν ὅποιαν κατοικεῖ ἐξ ἀμνημονεῦτων χρόνων, καὶ νὰ μείνῃ ὁ Τούρκος, ὁ ὁποῖος χρεῖς ἀκόμη μετεφυτεύθη εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ Ἰκόνιον; Πῶς

εἶναι. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος, διότι ἡ Βέρβα δὲν δύναται νὰ σὰς ἰδῇ σήμερον· ἄλλως θὰ ἔχανε πάλιν τὰ μυαλά της δι' ἀρκετὸν καιρὸν. Ἐλάτε, ἔλατε πλεον' ἐγὼ ὑπερηφανεύομαι διότι θὰ συνοδεύσω τοιοῦτον γαμβρόν.

Αἱ παρκαὶ τοῦ Γεωργίου ἠρυσθίαν, ἢ δὲ καρδία του ἐπάλλετο, ὅταν κατέλιπε τὴν αἰθουσαν. Ἡ χαρὰ, ἡ προσδοκία, ἡ ἐκπλήρωσις ἐπιθυμιῶν ἐπὶ τῶσαῦτα ἔτη ὑποτρεφομένων κατέλαβε τὰς αἰσθήσεις του καὶ ἐφαίνετο ὡς μεμψυμένος ὅταν διήρχετο τοὺς διαδρόμους παραπλευρῶς τοῦ Δίτριχ.

Ἡ θύρα ἠνεόχθη καὶ ἡ Μαρία ἐνεφανίσθη ἐν τῇ αἴγλῃ τῆς καλλονῆς τῆς περιστοιχιζομένη ὑπὸ πολλῶν δεσποινῶν καὶ δεσποινίδων προσκληθεισῶν ὑπὸ τοῦ δουκὸς, ὅπως ἀποτελέσωσι τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην τὴν ἀκοιουθίαν αὐτῆς. Ἡ Μαρία ἠρυσθίαν ὅταν εἶδε τὸν ἠγαπημένον τῆς τὸν παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως, ὡσεὶ τὰ χαρακτηριστικά τοῦ Γεωργίου ἀπῆστρα-

πτον σήμερον ἐκτάκτως. Ἐταπείνωσε δὲ τοὺς ὀφθαλμούς της ἀπαντήσασα τὰ ἀκτινοβολοῦντα ἐκ χαρᾶς βλέμματά του. Πόσον ἐπεθύμει νὰ σφιγῇ ἐπὶ τῆς καρδίας του τὴν ἀγαπητὴν του καὶ νὰ ἐπιθέσῃ ἐπὶ τῶν χειρῶν της ἐρωτικὸν φίλημα! ἀλλ' ἡ αὐστηρότης τῶν ἠθῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην ἐχώριζεν ἐν τοιαύτῃ ἡμέρᾳ δι' εὐρέος φαγομῶν ἐκείνους, οἵτινες μετ' ὀλίγας ἄλλως στιγμᾶς θὰ εὐρίσκοντο εἰς τὰς ἀγκαλάς ἀλλήλων. Δὲν ἤτο ἐπιτετραμμένον εἰς τὸν μνηστήρα νὰ ἐγγίσῃ τὴν χεῖρα τῆς μνηστῆρος του πρὶν ἢ ὁ ἱερεὺς ἐνώσῃ αὐτοὺς θὰ κατεκρίνετο δὲ πολὺ ἡ μεμνηστευμένη, ἂν παρετήρησι συχνάκις καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὸν μνηστήρα της. Ὄφειλε νὰ μείνῃ ἀκίνητος, τηροῦσα σεμνὴν καὶ αἰδήμονα στάσιν, νεύουσα χαμαὶ καὶ ἔχουσα τὰς χεῖρας συμπλεγμένας ἐπὶ τοῦ στήθους. Τοῦτο ἀπῆται ἡ συνήθεια τότε.

Παρ' ἄλλαις ἡ στάσις αὕτη θὰ ἐφαίνετο βεβιασμένη καὶ ὑπερβολικὴ, ἀλλ'

ἐπειδὴ ἡ φύσις ἐπιχέει εἰς τὰς εὐνοουμένας της κόρας, ἐν πάσῃ περιστάσει, ἐν τῇ χαρᾷ καὶ τῇ λύπῃ, τὸ θέλγητρον τῆς καλλονῆς, ἢ στάσις αὕτη καίπερ τόσον ὀλίγον φυσικὴ, καθίστα τὴν Μαρίαν εἰπερ ποτὲ θελκτικωτάτην. Τὸ ἐλαφρὸν ἐρυθρῆμα, ὅπερ κατὰ πάσαν στιγμὴν ἐχρωμάτιζε τὰς παρειάς της, τὸ θελκτικὸν στόμα της εἰς τὰ ἔκρα τοῦ ὁποίου ἐγεννήτο γλυκὺ μειδιάμα, ὁ λεπτὸς καὶ ἐλαφρὸς πέπλος τῶν βλεφάρων, αἱ μακραὶ καὶ οὐλαὶ βλεφαρίδες της, ἀναμέσον τῶν ὁποίων μόλις ἐπεφάνοντο οἱ ὠρατοὶ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ὡς ὁ ἥλιος κατὰ τὴν ἀνατολήν του, πάντοτε ταῦτα παρίστων εἰκόνα ἠδὲος καὶ αἰδήμονος ἐρωτος, ὅστις ἀνοίγει τὴν ἀγκάλην εἰς τὸν ἐραστήν, ὅστις προφέρει τὸ ὄνομα του διὰ τοῦ γλυκυτέρου τόνου, ὅστις ἐγείρει τοὺς ὀφθαλμούς, ὅπως ἐκφράσῃ αὐτῶ δι' ἐνὸς βλέμματος τὰς ἐπιθυμίας του πάσας. Ἡ ἰσχυροτέρα ὁμῶς φύσις, αἰσθητὰ τι αἰδοῦς καὶ ἀμῆχανίας, δεσμεύει τὰς χεῖρας, καταβί-

ἠμπορῶ νὰ πιστεύσω, ὅτι τρεῖς μεγάλαί χριστιανικαὶ δυνάμεις συνεμάχησαν ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν 10 αἰῶνα, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συμμαχίας ἐστάθη τὸ νὰ ἀφαιρέσων ἀπὸ τοὺς Στερεοελλαδίτας τὴν γῆν τῶν προγόνων τους, πρᾶγμα ὅπου οὔτε ἡ Ὁθωμανικὴ Αὐλὴ ποτὲ δὲν ἀπεφάσιζε νὰ κάμῃ; τὸ νομίζω ἀδύνατον.

Θ) Χωρὶς νὰ ἀδικήσω τὴν ὑπόληψιν τῶν πολεμιστῶν τῶν ἄλλων τμημάτων, ἠμπορῶ νὰ βεβαιώσω, ὅτι τὸ περισσότερον μέρος τῶν ὀπλων τῆς ἕξρας ἐξ ἀρχῆς, καὶ τὸ ὅλον σήμερον τὸ ἔδωκεν ἡ Στερεὰ Ἑλλάς; ὅταν λοιπὸν ἀπελιπισθῶσιν οὗτοι ἀπὸ τὴν πατρίδα των, κατὰ τὸν ἔρωτα ὅπου ἐδείξαν ἀνέχεσθαι ὅτι ἔχουν, θέλει εὐγουν εὐθὺς μετὰ τὰ ὄπλα εἰς τὰς χεῖρας νὰ περιφέρωνται οἱ Τούρκοι ἢ θὰ τοὺς καταδιώξων, καὶ τότε θὰ εἶναι αἰώνιος πόλεμος, ἢ θέλει τοὺς ἀπατήσων μετὰ τὰ καπετανάτα, ἕως νὰ λάβωσιν ὀνήρους τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκάς των, καὶ τότε θὰ τοὺς βιάσων νὰ ἔλθων αὐτοὶ οἱ ἴδιοι νὰ πολεμήσων τοὺς ἐλευθερωθέντας Ἕλληνας, ὅτε ἡ Ἑλλάς γυμνωμένη ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἔξέστω ποῖαν ἀξιομάχον δύναμιν θέλει ἔχη νὰ ἀντιτάξῃ εἰς τούρκους συμπολεμοῦντας μετ' ἐμπεριπολέμους Ἕλληνας.

Ι) Ἄλλα καὶ μετρί τῶν Θερμοπυλῶν καὶ τοῦ Μακρυνόρου ἂν ἀπερασιζέτο νὰ περιορισθῇ ἡ Ἑλλάς, πάλιν δὲν εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ ἀνέξῃ τὸ ἐλληνικὸν κράτος· ἐπειδὴ ὅταν οἱ Τούρκοι ἔχουσιν τὰς εὐφορωτάτας πεδιάδας τῆς Θεσσαλίας καὶ Ἀμφιλοχίας, θέλει εὐρίσκειται ἐκεῖ αἰώνιος συγκεντρωμένον ἀξιομαχῶτατον στρατόπεδον τῶν Τούρκων διὰ τὴν ἀφθονίαν τῶν προϊόντων τῆς γῆς, οἱ ὅποιοι διότι δὲν παρεμπόδιται μετὰ τὸ κἀνένα στενόν, κἀνένα εὐφύλακτον ὄριον, καὶ αὐτοὶ ὀλιγώτατα εἰσθῶνται τὴν ἱερότητα τῶν συνθηκῶν, θέλει κἀμουν συχνότατος ἐπίδρομας, τὸ ὅποιον θέλει καταντήσῃ πάλιν ἔρημον τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα.

ΙΑ) Ὅτε ἡ ἀπὸ τοῦ κόλπου τοῦ Βόλου μετρί Μακρυνόρου ὀριστικὴ γραμμὴ ἠμπορεῖ νὰ ἀσφαλίσῃ τοὺς Ἕλληνας· ἐπειδὴ πάλιν ἡ Θεσσαλία, τῆς ὁποίας τὸ μεγαλύτερον μέρος μένει ἐκεῖσε, καὶ ἡ Ἀμφιλοχία προμυθεύουσιν ἀφθονα τὰ ἐπιτήθεια εἰς τὸ τουρκικὸν στρατόπεδον, καὶ ἡ ὀριστικὴ γραμμὴ διὰ νὰ γίνῃ ἱκανὴ πρὸς ἐκασφάλισιν ἀπαιτεῖ μεγίστην ποσότητα χρημάτων διὰ ὀχυρώματα, καὶ ἱκανώτατον ἀριθμὸν στρατιωτῶν διὰ νὰ προφυλάττωσιν αἰωνίως τοὺς κατοίκους ἀπὸ τουρκικὴν ἐπιθεσιν.

(Ἐπιταί τὸ τέλος.)

TO HOLLOWAY COLLEGEION
ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑΙ

Πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς «Ἐβδομάδος».

Πρὸ δύο ἑβδομάδων ἐν λαμπρᾷ θερινῇ ἡμέρᾳ ἦνοιξεν ἡ Α. Μ. ἡ βασίλισσα Βικτωρία τὸ νέον τοῦτο κολλέγιον τῶν Κυριῶν, ἰδρυθὲν δαπάνη τοῦ κ. Θωμᾶ Holloway ἐν Egham, ὠραιότατη θέσις πλησίον τοῦ Οὐίνδσων τῆς ἐπαρχίας Surrey. Ἴνα ἐκθῆσῃ τὸς τελείως καὶ λεπτομερῶς τὰ περὶ τοῦ κολλεγίου τοῦτου, πρέπει νὰ συναρτῇ μακρὰν πραγματείαν καὶ οὐχὶ μικρὸν ἀρθρον· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν τὸν ἀπαιτούμενον πρὸς τοῦτο χρόνον, θὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς γενικὴν περιγραφήν αὐτοῦ ἔκθεσιν. — Ἐν ἔτει 1876 ἀγοράσας ὁ τεθνεὺς Θωμᾶς Holloway μετέβλεπας πρὸς ἐπιτρόπους τὸ μεγαλοπρεπέστατον κτήμα, ἐκτάσεως 95 πλέθρων (acres), Mount Lea, Egham, ὅπως ἰδρῶσων ἐν αὐτῷ κολλεγίου οἰκοδομὰς χάριν τῆς ἀνωτέρας σπουδῆς καὶ δικαίτης τοῦ θήλεος γένους. Πρὸς τοῦτο οὐ μόνον ἐχάρτισε τὴν γῆν, ἀλλὰ καὶ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἀναλάβῃ ὅλον τῆς οἰκοδομῆς τὴν δαπάνην καὶ θὰ προικίσῃ τὸ κατὰστημα τοῦτο, ὅπερ ἐπεθύ-

μησεν ἐπὶ τέλους νὰ ἀποθῇ πανεπιστήμιον διὰ τὰς κυρίας μόνον, μετὰ τοῦ ποσοῦ 200,000 ἀγγλ. λιρῶν. Κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ ἔτους 1879 ὁ γαμβρὸς τοῦ ἀποθανόντος δυστυχῶς Holloway ἔθηκε τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον τοῦ οἰκοδομημένου τοῦτου διὰ τὸ ὅποτον ἐδαπανήθη ἡ ὑπέρογκος ποσότης 600,000 ἀγγλ. λιρῶν, ἢ 15,000,000 φράγκων, καὶ ὅπερ, λίαν ἐκτεταμένον, εἶνε ἐν τῶν μεγίστων καὶ μεγαλοπρεπεστάτων παιδευτικῶν καταστημάτων. Εἶνε οἰκοδομημένον κατὰ τὸν τῆς Γαλλικῆς Ἀναγεννήσεως (Renaissance) ρυθμὸν ἐξ ἐρυθρῶν πλίνθων μετὰ κοσμῶντων ἔξωθεν ἐκ λευκοῦ λίθου. Ἡ μᾶλλον ἐκπλακτικὴ θέα τοῦ νέου κολλεγίου εἶνε ἐκ τῶν κήπων, ὅθεν ἡ πρόσοψις, τεμνομένη εἰς τὸ μέσον ὑπὸ ὕψηλου πύργου καὶ ἔχουσα κατὰ πλευράς πυργίσκους παρυσιάζει ἐξαισίαν παραστάσιν. Ἡ οἰκοδομὴ διακρίνεται εἰς δύο τμήματα ὑπὸ σειρὰς οἰκοδομημάτων, συγκειμένης ἐξ ἑστιατορίου, μαγειρείων καὶ κυκλικῆς μεγάλης αἰθούσης ἐπὶ θόλου, ἐν ᾧ ὑπάρχει μεγάλη δεξαμενὴ. Καὶ ἡ μεγάλη πύλη τῆς εἰσόδου μετὰ τοῦ ὕψηλου τοῦ ὠρολογίου πύργου καὶ θολοσκεποῦς διαδρόμου προσελκύει βεβαίως τὴν προσοχὴν. Περὶ πάντα τὰ μέρη τοῦ κολλεγίου ὑπάρχουσιν εὐρὰ λιθόστρωτα δώματα, ὅθεν θεάται τὴς λαμπρῶς καὶ ἐπὶ μακρὰν τὴν γείτονα χώραν. Ἐν τοῖς κήποις, ἐν οἷς εὐρίσκονται πολλὰ δένδρα ἐξελούσης ὠραιότητος, πρασινίζουσι χλοαὶ διὰ τὸ lawn-tennis πρὸς διασκέδασιν τῶν σπουδάζουσων.

Τὸ ὅλον κολλέγιον περιέχει σχεδὸν χίλια δωμάτια, προωρισμένα διὰ 250 νεανίδας καὶ ἱκανὸν ἀριθμὸν προσωπικοῦ. Ἡ πινακοθήκη ἐν τῇ τῆς ἀναφυγῆς αἰθούσῃ, δεξιᾷ τῆς εἰσόδου, εἶνε τι ὅπερ ἐλλείπει συνήθως ἐν τοῖς παιδευτικῶς καταστήμασι, καὶ θεωρεῖται ἐξόχου καλλοσύνης ὀκνημα, ἐκατὸν ποδῶν τὸ μήκος καὶ τριάκοντα τὸ πλάτος. Τὰ τεῖχη κοσμοῦνται

βαίνει ἐπὶ τῶν φλογερῶν ὀφθαλμῶν τὸν λεπτόν πέπλον τῶν βλεφάρων καὶ κλείει τὸ στόμα, ἐφ' οὗ πλανᾶται μυστηριώδης μειδιάμα χωρὶς νὰ προδίδῃ τὸ μυστικὸν τῶν ἐρώτων.

Ἡ ἐπιβλητικὴ τῆς Μαρίας στάσις εἶχεν ἐκλίπει, ὡς καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ μετώπου της καὶ τὸ εὐγενὲς καὶ σοβαρὸν ἐκείνη βλέμμα, ὅπερ ἐπέβαλλε σεβασμὸν καὶ εἰς τοὺς μᾶλλον αὐθάδεις. Ἐν τῇ αἰδήμονι ταύτῃ ὁμολογία, ὅτι ἐνίκηθη ὑπὸ τῶν βλεμμάτων τοῦ ἐραστοῦ της, ἐνυπῆρχε πολὺ μεῖζον θέλγητρον ἢ ἐὰν τὸ ὑπερήφανον βλέμμα της παρετήρησι ἐλευθέρως περίε καὶ τὸ κεκλεισμένον στόμα της ἐκέρυττε μεγαλοφῶνας τὸν ἔρωτά της. Ἡ φύσις κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην εἶχε χάρισει εἰς τὴν Μαρίαν νέον θέλγητρον, τοσοῦτον ἐπιανεργήσων ἐπὶ τοῦ Γεωργίου, ὅστε μετὰ θυμασμοῦ παρετήρησι ἐπὶ τῆς στιγμᾶς τὴν μνηστῆρα του, ἢ δὲ καρδία του ἐνεπλήσθη ὑπερηφανίας, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι ἡ θελκτικὴ ἐκεῖνη κόρη

ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ γείνη ἰδική του. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἐφθασεν ὁ δούξ ὀδηγῶν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ἱππότην Λιχτενστάιν. Διέτρεξε διὰ ταχέος βλέμματος τὸν λαμπρόν τῶν κυριῶν κύκλον, ἐφάνη δ' ἀνομολογῶν καὶ αὐτὸς ἐπίσης, ὅτι ἡ Μαρία ἦτο ἡ ὠραιότερα.

— Στουρφεδερ, εἶπε, λαμβάνων κατὰ μέρος τὸν εὐτυχῇ μνηστήρα, ἰδοὺ ἡμέρα, ἧτις σε ἀνταμείβει διὰ πολλοὺς κόπους. Ἐνθυμῆσαι ἀκόμη τὴν νύκτα, καθ' ἣν ἦλθες νὰ μ' ἐπισκεφθῆς εἰς τὸ σπήλαιον, χωρὶς νὰ μὲ γνωρίζῃς; Ὁ Ἰωάννης ὁ μουσικὸς προέτινε τότε τὴν ἐξαιρέτην πρόποσιν «Ζήτω ἡ δεσποινὶς Λιχτενστάιν, εἶθε ἡμέραν τινα νὰ γείνη ἰδική σας». Σήμερον εἶνε ἰδική σου καὶ τὸ ὠραιότερον εἶνε, ὅτι καὶ ἡ ἰδική σου πρόποσις ἐπραγματοποιήθη ἐπίσης, διότι ἐκπληρωθῶσιν εἰς τὸ πατρικὸν μέγαρον μας.

— Εἶθε ἡ Ὑψηλότης σας ν' ἀπολαύῃ ἐπὶ τοσοῦτον τῆς εὐτυχίας ταύτης, ἐφόσον ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶμαι εὐτυχῆς μετὰ

τῆς Μαρίας. Ἀλλὰ τὴν καλὴν ταύτην ἡμέραν ὀφείλω εἰς τὴν ἀγαθότητα καὶ ὑποστήριξιν ὑμῶν, διότι ἀνευ ὑμῶν, ὁ πατήρ της δὲν ἤθελεν ἴσως συναίνεσει...

— Τιμὴ ἀντι τιμῆς! Μὰς συνέδραμες πιστῶς ὅτε ἠθελήσαμεν νὰ ἐπανακτήσωμεν τὴν χώραν μας. Ἦτο δίκαιον λοιπὸν νὰ σοὶ παράσχωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἡμέραν συνδρομὴν, ὅπως σὰς ἐκασφαλίσωμεν τὴν ἀπόκτησιν αὐτῆς. Ἀντιπροσωπεύομεν σήμερον τὸν πατέρα σου καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην θὰ μὰς ἐπιτρέψῃς μετὰ τῆς γαμήλιον εὐλογίαν νὰ ἀσπασθῶμεν εἰς τὸ μέτωπον τὴν ὠραίαν σύζυγόν σου!

Ὁ Γεώργιος ἀνεμνήσθη τῆς νυκτός, καθ' ἣν ὁ δούξ, εἰς τὴν θύραν τοῦ Λιχτενστάιν παρηγορεῖτο ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ἐκείνης καὶ ἐμειδίασεν ἀκούσιως ἀναλογιζόμενος τὴν ἀξιοπρέπειαν, μεθ' ἧς ἡ ἐρωμένη του ἀπάθησε τὸν ἄνθρωπον τοῦ σπηλαίου.

— Σὰς ἤξιζε πρὸ πολλοῦ, εἶπε, διὰ

διά θρησκῶν τῶν παραστάντων καὶ στηλῶν, κάτωθεν δὲ τῶν παραθύρων εἶνε ἀνηρητημένη ἐκλεκτὴ συλλογὴ εἰκόνων, ἀξίας πλέον τῶν 90,000 λιρῶν, περιέχουσα τὰ ἀριστοτεχνικὰ τῶν καλλιτεχνῶν Γαίνσβωρ, Τέρνερ, Λάνδσηρ καὶ ἄλλων. Ἀριστερᾶ τῆς πύλης τῆς εἰσόδου εἶνε πολυτελής Ἐκκλησία, ὁμοιάζουσα, οὕτως εἶπειν, πρὸς Ἀγγλικὴν μετὰθεσιν τῆς ἐν Ρώμῃ Sistine Ἐκκλησίας, πλουσιώτατα κεκαλλωπισμένη δι' ἀναγλύφων καὶ ποικίλων διακοσμῆσεων, καὶ μέλλουσα νὰ φωτισθῇ δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός. Ἡ βιβλιοθήκη καὶ τὸ μουσεῖον, ἕκαστον ἔχον 100 ποδῶν μήκος, 30 πλάτος καὶ 36 ὕψος, εἶνε εὐπρεπέστατα μέρη τῆς ὅλης οἰκοδομῆς, φωτιζόμενα διὰ σειρὰς παραθύρων καὶ κεχωρισμένα ἀλλήλων διὰ μεγάλων γυγλυμμένων ἀψιδῶν. Δι' ἕκαστην τῶν μαθητηρίων προῶριστα ἴδιον σπουδαστήριον, κοιτῶν καὶ μικρὰ αἴθουσα, ἅπερ ἔχουσι συνήθως 13 1/2 ποδῶν μήκος καὶ 10 1/2 πλάτος καὶ εἶνε πολὺ καταλλήλως ἐστολισμένα διὰ τραπέζων, καθελῶν καὶ ἄλλων ἐπιπέλων ἐκ ὄξυς, καρυδίας ἢ mahogany καὶ διὰ Περσικῶν ταπήτων καὶ κεχρωματισμένων σανίδων. Τὰ ὑπὸ τοὺς μεγάλους πύργους δωμάτια εἶνε προωρισμένα διὰ τὰς διευθυντρίας. Ἐν ἕκαστῳ διαδρόμῳ ὑπάρχουσι δύο μικρὰ μαγειρεία διὰ τὰς ἰδιαιτέρας τῶν σπουδαστῶν χρεῖας. Ἐν ὄλῳ ὑπάρχουσιν εἰκοσι καὶ ἔν τοιαῦτα μαγειρεία καὶ 858 δωμάτια. Ἐν τῷ γενικῷ μαγειρείῳ ὑπάρχουσιν ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς θέρμανσιν ὕδατος καὶ παρασκευῆν τῶν τροφῶν σκεύη.

ELIZABETH A. S. DAWES
B. A. of London Univ.

Ο ΛΟΧΙΑΣ ΤΗΣ ΚΟΥΤΡΑΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος τοῦ σθ. 330)

Ἦτο ἡ 10 Μαΐου τοῦ 1886. Ἦδη ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ Τυρνάβου ἠκούοντο παράτεταμένοι τυφεκοβολισμοὶ καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν βαρῆς κτύπος πυροβόλου. Ὡς ἡ πυρὰ διεδέχτο τὴν πυρὰν ἀπὸ τῶν κορυφῶν τῆς ἰσοπέδου τοῦ Ἄργου ἵνα ἀναγγελῶσιν εἰς τὴν Κλυταιμνήτραν τὴν πτώσιν τῆς Τρωάδος, οὕτως ἀπὸ σταθμοῦ εἰς σταθμὸν ἀλληλοδιαδόχως, ἀνοίγει τὸ ντουφέκι, εἰδοποιῶν τὸν Ἕλληνα ὅτι ὁ μεγαλειότερος τοῦ πόθου ἐξεπληροῦτο. Παντοῦ, ἀπὸ Καραλή-Δερβὴν μέχρι Μετσόβου, τὸ Ἕλλητικὸν πυροβόλον ἐκρότει χύνον τὸν φόνον καὶ τὴν καταστροφὴν κατὰ τοῦ προαιωνίου ἐχθροῦ, ἡ Ἕλληνικὴ λόγχη ἐπορφυροῦτο εἰς τὸ αἷμα τοῦ ὕβριστοῦ τῆς Πίσσεως καὶ τῆς Πατριδος, ἡ Ἕλληνικὴ σημαία ἐκυμάτιζεν ὑπερήφανος ἐπὶ ἐχθρῶν ὄχυρωμάτων καὶ ὁ Ἕλλητικὸς στρατὸς ἤλαυνε νικηφόρος εἰς ἐχθρικά ἐδάφη. Ἄνδρες γενναῖοι καὶ φιλοπατριδοὶ διὰ τῆς λόγχης ἠνοίγον νέαν διὰ τὴν Ἑλλάδα περιόδον καὶ διὰ τοῦ αἵματος τῶν ἐξέπλυνον τὰς ὕβρεις τῶν ξένων, τοὺς προπηλακισμοὺς τῶν πασάδων καὶ ἦσαν τὸν δούλον μετὰ τὸν ἐλεύθερον Ἕλληνα, ὡς ὁ Χριστὸς τοὺς θνητοὺς ἡμᾶς μετὰ τῆς ἀθανασίας.

Εἰς τὴν Κούτραν ὁ ἀγωνὶς ἦτο πεισματωδέστερος, φοβερώτερος. Ἐπειδὴ εἶχεν ἡδὴ νυκτώσει ἐκ τῆς ὑψηλῆς κορυφῆς ἡ ἡμισεα εἶσπετο μακρόθεν, ὡς ἡμισελήνοειδὲς πυροτέχνημα, καίόμενον. Ἀμφότερα τὰ διαμαχόμενα μέρη ἐπετίθεντο μετὰ μανίας, μετὰ λύσσης, ὡς δύο ἀνήμεροι κύνας, μετὰ πολυῶρον ξρίδα ἀπολυθέντες αἰφνης κατ' ἀλλήλων.

Ταράμ! ταράμ! ταράμ! ταράμ! ταράμ! ταράμ!... Αἱ σάλπιγγες ἐσήμαινον ἐκατέρωθεν προσβολήν. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην

καθ' ἣν τὰ πάντα προκαλοῦν γαλήνην καὶ ἀνάπαυσιν αἱ ἠχοὶ αὐτῶν θὰ ἐφαίνοντο εἰς πάντα ἀπαισίον σύνθημα συγκρούσεως καὶ αἱματοχυσίας· ἀλλ' οἱ εὐζῶνοι εἰς τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος τὸν ἠλεκτρίζοντο, ἐνόμιζον ὅτι ἠκούον τὴν φωνὴν τῆς ἐρωμένης των, καλοῦσης αὐτοὺς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ὅτι ἠκούον τὸ νανούρισμα τῆς μητρὸς των:

— Ἦτανε τοῦ πέρνεις τὰ μικρὰ ἔλα πάρε καὶ τοῦτο μικρὸ μικρὸ σου τῶδωκα μεγάλο φέρε μού το νὰ τρέξῃ κλέφτης ἢ τὰ βουνα τὸς τούρκους νὰ σκοτώσῃ καὶ ἀπὸ τὰ βόλια τὰ πικρὰ θεός μου τὸ γλυτώσῃ!...

Ὁ Λοχίας ἦτο ἕξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς· τὸ ὕνευρόν του ἐξεπληροῦτο, ὁ πόθος, ὁ διακαὴς τῆς ζωῆς του πόθος ἐπραγματοποιεῖτο· ἡ φωνὴ τῆς σάλπιγγος ἐπέφερεν εἰς τὴν καρδίαν του εὐάρεστον τινα ἀπαλὴν αἰσθησιν, ὡς ὁροσερὸς ἀνὴρ ἐπὶ πληγῆς· ὁ βρόμος τοῦ πυροβόλου ἔκαμνε τὸ σῶμά του νὰ φρικῇ ἐκ χαρᾶς.

— Ἔτσι ντέ, ἔτσι ντέ· ἐψιθύριζε. Καὶ παράφορος ὄλος, μεθυσκόμενος ὑπὸ τῆς πυρίτιδος, μὴ ἔχων σχεδὸν συνείδησιν, ἐφανταζέτο ἑαυτὸν γίγαντα ἐν μέσῳ ἀνῶν ἐχθρῶν, ἐνόμιζεν ὅτι αἱ ἐχθρικά σφαίραι ἦσαν ἀνίσχυροι νὰ τὸν πληξῶσι καὶ ὄρθιος πρὸ τοῦ ὄχυρωματος, ἐπειδὴ ἐκ τοῦ σκότους δὲν διέκρινε τὸν ἐχθρόν, προσεῖχεν ὅπου εἶλεπε λάμπειν ἐκεῖ καὶ ἐπυροβόλει. Ἐπειδὴ δὲ ἐγνωρίζεν ὅτι οὐδέποτε ἐλάθανε τοῦ σκοποῦ τοῦ ἐμονολόγου εἰς ἕκαστον πυροβολισμόν.

— Πάει καὶ αὐτός... μὰ δὲν πάμε καλά· καθόλου καλά... ἕνα σμπάρο τὸν ἕνα, δὲν ἀξίζει.

Καὶ ἀτραγῶδες ἀπαθῶς: Ἄναρνα νάρνα τάρριχαν οἱ κλέφτες τὰ ντουφέκια. Γιατ' εἶν' οἱ μαῦροι λιγότεροι, γιατί' εἶν' οἱ δόλοι λίγοι...

— Πέσε χάμου, χάμου Λοχία! ἠκούσθη αἰφνης ἐπιτακτικὴ ἡ φωνὴ τοῦ ταγματάρχου Λώρη, ὅστις ὄρθιος ἐπὶ τοῦ χαρακώματος διευθύνε τὴν προσβολήν.

— Μιὰ στείγη, καπετάνιε.

— Τί θὰ κάμῃς;

— Μὲ ἐξεκούφανε αὐτὸς ὁ σάλπιγγης.

Καὶ σκοπεύσας εἰς τὴν φωνὴν τῆς ἐχθρικής σάλπιγγος ἐπυροβόλησε. Ταρ... ἠκούσθη, βραχνὸν καὶ ἀπαισίον ταρ... ὡς διακοπὴν ἄσμα γλαυκὸς καὶ ἡ σφαῖρα τοῦ λοχίου διέκοψε τὸ σύνθημα τοῦ τούρκου σάλπιγγου.

Οἱ Τούρκοι ἐπετίθεντο μετὰ μανίας ἀπιστεύτου, μετ' ἀπαρδειγματίστον ἀνδραίας. Ἄλλ' οὔτε ἡ ὄρη αὐτὸν οὔτε τὸ πλῆθος ἠδύνατο νὰ τοὺς ὠφελήσῃ· οἱ εὐζῶνοι ὅμοιοι πρὸς τοὺς ἀθανάτους κλέφτας καὶ κατὰ τὴν ψυχραιμίαν καὶ κατὰ τὴν εὐθυβολίαν τοὺς ἀπεδεκάτισαν δι' εὐστόχου πυρός καὶ τοὺς ἠνάγκασαν νὰ ὑποχωρήσωσιν εἰς τὰ ὄχυρώματά των.

— Ἐμπρός! ἐφώνησεν ὁ ἀνδρὶος Λώρης.

Καὶ εὐθυτενῆς, γαλήνιος, ἀτάραχος εἰς τὰς περὶ αὐτὸν σφαιρούσας σφαίρας, προσπορευέτο τῶν ἀνδρῶν του δεκνύων διὰ τῆς σπᾶθης του τὰ ὄχυρώματα τοῦ ἐχθροῦ, ὡς ὁ Μωῦσῆς ἀπὸ τοῦ ὄρους Ναβὰβ, δεκνύων εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Οἱ εὐζῶνοι ἠκολούθουν, γαλήνιοι ὅσον καὶ ὁ ἀρχηγὸς των, μειδιῶντες πρὸς τὸν θάνατον ἡδὴ ἠγειρόντο καὶ προσχώρων, ἡδὴ ἐπιπτόντην πρηνεῖς, μεταποιῶντες καὶ τὴν ἐλαχίστην τοῦ ἐδάφους πτυχὴν καὶ τὸν μικρότερον λίθον εἰς μέγα καὶ δυσυπέβλητον διὰ τοὺς ἐχθροὺς ὄχυρμα. Ἐκάστην δὲ ἐκμυροκρότησιν ὄπλου συναδεδευσμένον διασκωμμάτων, γελῶτων ἤχηρῶν, λογοπαγίνων· οἱ εὐζῶνοι ἡδὴ ἦσαν εἰς τὸ στοιχεῖον των· νύχριστούντο ἐν μέσῳ τοῦ πυρός καὶ τῶν σφαιρούσων σφαιρῶν, ὡς οἱ ἰχθύς εἰς τὸ ὕδωρ.

Ταράμ! ταράμ! ταράμ!... ταράμ! ταράμ! ταράμ!... αἱ σάλπιγγες ἤχουν

τὴν προσβολήν· τὸ πυροβόλον ἐκρότει καὶ τὸ αἷμα ἔφερε λιπαίνον τὴν ξηρὰν γῆν καὶ ποτίει τὰ εἰς τὸν ὕπνον καὶ τὴν γαλήνην βυθισμένα ἀνθη τοῦ ἀγροῦ...

Ἡ σελήνη ἀνεφάνη αἰφνης εἰς τὸ στερέωμα. Ἦστραψαν τότε αἱ λόγχαι τῶν εὐζῶνων καὶ τὰ ἀργυρὰ κουμπιά τῶν γελκίων των, ὡς κρύσταλλα ἐπὶ τῆς πεδιάδος κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου· το δὲ ξίφος τοῦ ταγματάρχου ἐφαίνετο πυρίφλεκτον.

— Ἐμπρός παιδιά! ἐμπρός! ἐφώνησεν ὁ ἀνδρὶος μαχητής.

— Ζήτου!!... ἐφώνησαν οἱ εὐζῶνοι καὶ ὤρμησαν ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν ὄχυρωμάτων, ὡς ἀέτος πενῶν εἰς τὸ ἐπὶ τῆς πεδιάδος θύραμά του.

Ὁ Λοχίας ἦτο πρῶτος εἰς τὴν τάξιν, παρακόλουθῶν τὸν ταγματάρχη κατὰ πόδας. Ὁ ἠρωτισμὸς ἐκείνου, ἡ ψυχραιμία του, ἡ πρὸς τὸν θάνατον τόση περιφρόνησις του τὸν ἐξέπληττον. Μέχρι τοῦδε, ὑπέκρινε εἰς τὴν κοινὴν πεποίθησιν, ἐπίστευεν ὅτι ἄλλος ἀνδρειότερος αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχεν. Ἄλλ' ἡδὴ εἶλεπε τὸν ταγματάρχη πολλὴ ἀνώτερόν του· ἡ ἀνδρεία ἐκείνη ἦτο τι ἐξαιρετικόν, ὑπεράνθρωπον...

Τὸν εἶλεπε προβαίνοντα ὄρθιον, ἀτάραχον, μετὰ τὸ ξίφος, ὡς μόνον ὄπλον εἰς χεῖρας, μετὰ τὸ πηλίκιον ὕψωμα ἵνα φαίνεται τὸ εὐρὺ ὑπερήφανον μέτωπόν του, στρέφοντα τὸ ἀέτιον βλέμμα του ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡσεὶ ἤθελε δι' αὐτοῦ καὶ μόνο νὰ καταφάγῃ τοὺς ἐχθροὺς. Ἐφερεν ἡδὴ ἐπὶ τὰς πληγὰς ἐπὶ τοῦ σώματός του τοῦ ἀθλητικοῦ καὶ ὄμως οὐδὲ προσοχὴν ἐδίδεν εἰς αὐτάς, εἰμὴ ἐψιθύριζεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μετ' ἀνακατῆσεως.

— Ἄ, νὰ χαθῆτε! καθόλου δὲν ζέρτε νὰ βαρέσετε.

— Καπετάνιε μου· τρέχουν ἡ πληγὲς σου· ἐψιθύρισε μετὰ δειλίας ὁ λοχίας.

— Τὸ αἷμα ποῦ χύνεται γιὰ τὴν πατρίδα δὲν πάει χαμένο· εἶπεν ἀτάραχος ὁ ταγματάρχης.

Ὁ λοχίας ἐστράφη καὶ ἠτένισεν αὐτὸν μετὰ θαυμασμοῦ· ὦ! βεβαίως· μετ' οὗτον ἀρχηγὸν καὶ κατὰ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ἠδύνατο ὁ Λοχίας νὰ βαδίσει.

Ἦδη οἱ εὐζῶνοι ὡς κατσίκα ἀνερχιχῶντο ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ τῶν ἐχθρῶν ὄχυρωματος· ἡδὴ ὁ ταγματάρχης ἐπάτει εἰς τὸ χεῖλος αὐτοῦ, ὅτε ὁ λοχίας πησῖον του πάντοτε, εἶδεν αὐτὸν κλίνοντα εἰς τὰ ὀπίσω καὶ τὸν ἠκουσε φειθυρίζοντα:

— Λοχία, ποῦ εἶσαι λοχία!

Ὁ Λοχίας ὤρμησε καὶ ἔλαβεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Θάσρος, καπετάνιε· δὲν εἶνε τίποτα.

Ὁ Ἄνδρὶος Λώρης ἔφερε τὴν χεῖρα μετὰ θυμοῦ ἐπὶ τῆς πληγῆς του.

— Ναί... δὲν εἶνε τίποτα· ἐμπρός... γιὰ τὴν πατρίδα! εἶπε μειδιῶν...

Αἱ πρῶται λάμψεις τῆς αὐγῆς εἶχον ἡδὴ ἀναφανῆ εἰς τὸν ὄριζόντα· τὰ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν οὐρανὸν πλανοῦμενα νέφη ἤρχισαν νὰ πορφυροῦνται ἐνῶ τὰ κατέναντι πρὸς ἀνατολὰς ὄρη ὕψοντο καταγάλανα, ὡς θεόρατοι σωροὶ Ἰνδικοῦ.

Οἱ καθ' ἑλπὴν τὴν νύκτα ἐπὶ τῶν ὄχυρωμάτων των ἐγκαρτεροῦντες ὄπλῃται, εἶχον ἀρχίσει ἐκατέρωθεν ζωηρὸν καὶ ἀκατάπαυστον πῦρ. Γαλακτώδης καπνός, ὡς οὐμίχλη, ἐκάλυπτεν ὅλας τὰς ἀκρωρείας τῆς Κούτρας· τὸ πυροβόλον ἠκούετο κροτῶν ἡδὴ καὶ ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ Γριτάνου· ἡ πυροβολαρχία κατεκρήμιζεν ἐν μέσῳ φρενιτιῶδων ζητωκραυγῶν τὰ εἰς Πέτραν καὶ Προφήτην Ἠλίαν ὄχυρώματα τοῦ ἐχθροῦ τὰ ὁποῖα εὐθὺς κατέλαβον οἱ στρατιῶται τοῦ 2ου πεζικοῦ ταγματός.

Ὁ Πέτρος Λοχίας ἀνῆρχετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν πνευστιῶν ἐπὶ τῆς Κούτρας. Ἐπέστρεφεν ἐκ Ζάρκου ὅπου εἶχε μεταφέρει μετὰ δύο ἀλλων εὐζῶνων, καιρίως πληγέντα τὸν ἀνδρῆον ταγματάρχη Λώρη.

Ὁ Λοχίας κατ' οὐδένα λόγον θὰ ἐπέιθετο νὰ ἀφήσῃ τὴν μάχην· νὰ παύσῃ νὰ

τὴν γενναίωφρονά μεσολαβησίν σας.

— Ποῖοι εἶνε οἱ κύριοι τῆς τιμῆς, οἵτινες σὲ συνοδεύουσιν εἰς τὸν βωμόν, ἠρώτησεν ὁ δοῦς.

— Ὁ Μάξ Στούμωφ καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ συμβουλίου τῆς Οὐλμας, ἐξἄδελφος τοῦ Λιχτενστάιν.

— Πῶς; ὁ βραχὺνός σου ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ἤθελεν ὁ καγκυλάριος ν' ἀποκεφαλίσῃ; Ὁ ἕξῃς λοιπὸν ἐξ εὐανύμων τὸν κομψότερον νέον καὶ ἐκ δεξιῶν τὸν ἀνδρειότερον τῆς Σοκαβίας. Σὰς συγχαίρω, νεανία. Ἀλλὰ εἰς συμβουλεύω νὰ προσκλίνῃς μᾶλλον εἰς τὰ δεξιὰ ἢ εἰς τὰ ἀριστερά, διότι ἡ τύχη τότε θὰ σοὶ μείδιξ πάντοτε, ὅταν θὰ ζηλοτυπῆς ὡς Τούρκος. Ἰδοὺ ὁ ἐκ δεξιῶν σου κύριος. Παρατήρησον αὐτόν, τὸ εὐρὺ καὶ βραχὺ σῶμά του· πῶς φαίνεται χονδροειδῆς μετὰ τῶν κυρίων καὶ πῶς ἐνεδύθη! Τὸν πρᾶσινον αὐτόν κανδυῶν ἐφόρει ἡδὴ εἰς τοὺς γάμους μου μετὰ τῆς Σαβίνης Λόβεσσιν! — Δὲν δύναμαι νὰ φροντίζω ἐγὼ περὶ

καλλωπισμοῦ, ἀπήντησεν ὁ ἀνδρὶος ἱππότης Δὲ Σβαρόμπεργ, ἀκούσας τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ δούκα. Οὔτε εἰς τὸν χορὸν εἶμαι δυνατός. Ὁ μὲ συγχαίρησθε, ἀλλ' ἐὰν ἀπόψε εἰς τὴν κονίστραν ὁ νέονυμφος θελήσῃ νὰ με τιμῆσῃ ῥίπτων μετ' ἐμοῦ ἐν ἀκόντιον...

Ἐν τῷ μεταξύ αἱ θύραι ἠνεώχθησαν καὶ ἐφάνησαν ἐρχόμενοι κατὰ τάξιν οἱ αὐλικοὶ τοῦ δούκα. Μετ' αὐτῶν ἦσαν οἱ ἀκόλουθοι αὐτοῦ κρατοῦντες λαμπάδας ἀνημμένες. Μετ' αὐτοὺς δὲ ἤρχετο ἡ λαμπρὰ συνοδεία τῶν εὐγενῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων, ἀφοκόμενοι εἰς Στοουτγάρδην χάριν ταύτης τῆς ἐορτῆς. Ἦσαν ἐνδεδυμένοι διὰ πολυτελῶν χρυσοκεντήτων καὶ ἀργυροποικίλων ὑφασμάτων, ἕκαστη δ' αὐτῶν ἐκράτει ἀνθοδέσμη καὶ λεμῶν. Τὴν μνηστῆν ὠδήγη ὁ Γεώργιος δὲ Λέβεν καὶ ὁ Ράινχαρτ δὲ Γκέμινγκεν. Πολλοὶ ἱππῶται καὶ εὐπατρίδαι ἠκολούθουν κατόπι μετὰ τοῦ Γεωργίου ἐκ δεξιῶν τὸν Μάξ Στούμωφ καὶ ἐξ ἀριστερῶν

τὸν γραμματέα τοῦ συμβουλίου Βίτριχ δὲ Κράφτ. Ὁ Γεώργιος ἦτο πλήρης εὐγενούς χαρᾶς, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλου καὶ τὸ βαδισμὸς του ἦτο ὡσπερ νικητοῦ. Διὰ τῆς κυματιζούσης κόμης καὶ τῶν πτερῶν τοῦ πῆλου του ὑπερέχε κατὰ πολὺ τοὺς κυρίους τῆς τιμῆς. Πάντες ἐθαύμαζον αὐτόν. Οἱ ἄνδρες ἐπῆνον τὸν ὑψηλὸν καὶ ἀρρενωπὸν αὐτοῦ παράστημα, τὴν εὐγενὴ στάσιν του, ἀλλ' αἱ νεαὶ κόραι ψιθυρίζουσαι χαμηλοφώνως μετὰ τῶν, ἐξεβίαζον τὴν ὀραϊότητα τῶν χαρακτηριστικῶν του καὶ τὸ ἀδόλον καὶ σπινθηροβόλον βλέμμα του.

Ἡ συνοδεία ἐξῆλθεν ἐκ τῆς θύρας τοῦ μεγάρου μεταβαίνουσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἧτις ἐχωρίζετο ἀπ' αὐτοῦ δι' εὐρείας πλατείας. Ἐβλεπέ τις συνωθυμένως ὠραιοτάτας κόρας καὶ φιλόφρους γυναίκας, ἀπασχολημένας νὰ ἐξετάζωσι τὰς ἐνδυμασίας τῶν εὐγενῶν κυριῶν. Ὅλοι ἀμιλλόμενοι ἀνηγέρθησαν ἐπὶ τῶν ἀκρῶν τῶν ποδῶν αὐτῶν, ὅταν ἡ ὄραία μνηστῆ δι-

ἤλθε καὶ πᾶσαι ἐξεργάγησαν εἰς ἐπαίνους ἐπὶ τῇ θέα τοῦ μνηστῆρος.

Μεταξὺ τῶν πολυαριθμῶν θεατῶν εὐρίσκετο καὶ εὐκίνητος καὶ στοργικὴ τις χωρικὴ μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς. Ἡ καλὴ αὕτη γυνὴ ἔκαμνε ἀκαταπαύστους ὑποκλίσεις, πρὸς μεγάλην θυρηδίαν τῶν ἀστῶν, οἵτινες ἐπεφύλαττον τὰς ἐνδείξεις ταύτας τοῦ σεβασμοῦ διὰ τὴν μνηστῆν καὶ τὸν δούκα. Συγχρόνως συνδιελέγετο ζωηρῶς μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς· ἀλλ' ἡ ὄραία κορασίς ἤκιστα ἐφαίνετο προσέχουσα εἰς τοὺς λόγους τῆς μητρὸς τῆς, οἱ δὲ ὠρατοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς, ἐξ ὅλης τῆς ἀκολουθίας, προσηλοῦντο ἐπὶ τῆς νύμφης. Καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν αὕτη, αἱ παρειαὶ τῆς νεαρᾶς κόρης καθίσταντο ἐρυθρότεραι. Ὁ ἐρυθρὸς στηθάδεσμός τῆς ὑψοῦτο καὶ ἐταπεινῶτο βραίως, ἡ δὲ καρδία τῆς τοσοῦτον ἐπάλλετο, ὡστε ἠπέιλει νὰ συντριφῇ τὰς ἀργυρὰς ἀλύσεις, αἰτινες περιέσφιγγον τὸ στήθος τῆς. Παρετήρη τὴν Μαρίαν διὰ βλέμματός ἐπα-

στικῶ καὶ σταθεροῦ, ἡ καλλονὴ τῆς νύμφης ἐφαίνετο ὅτι ἐξέπληττεν αὐτήν. Ὀλιβερὸν δὲ μειδιάμα ἐκίνησε τὸ μικρὸν στόμα τῆς.

— Αὕτη εἶνε! ἀνεκράξεν ἀκουσίως καὶ ἐκουσφεν ἀμέσως τὸ πρόσωπόν τῆς ὄπισθεν τῆς μητρὸς τῆς, διότι οἱ παριστάμενοι παρετήρουν μετ' ἐκπλήξεως αὐτήν.

— Ναὶ αὕτη εἶνε, Βάρβα! Εἶνε πολὺ ὠραία, ἐψιθύρισε ἡ μήτηρ τῆς προσκλίνουσα μετὰ σεβασμοῦ. Ἰδὲ καὶ τὸν γαμβρόν.

Ἡ κορασίς δὲν εἶχεν ἀνάγκην τῆς εἰδοποιήσεως ταύτης· διότι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πρὸ πολλοῦ ἡδὴ ἦσαν ἐστραμμένοι πρὸς τὸ μέρος, ἐξ οὗ ἐμελλε νὰ εἴθῃ ὁ γαμβρός.

— Ἐρχεται νὰ τον! νὰ τον! ἠκουσε φειθυρίζουσαν παρισταμένην γυναῖκα· εἶνε ἐκεῖνος ποῦ φορεῖ λευκὸν ἔνδυμα καὶ κυανοῦν κανδυῶν. Βαδίζει πρὸ τοῦ δούκα. Ἐν μόνον βλέμμα ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ ἡ Βάρβα, μὴ τολμήσασα πλέον ν' ἀνεγείρῃ

τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς. Ὅταν διήλθε, τὸ ἐρύθημα τῶν παρειῶν τῆς ἐξηφανίσθη, ἔτρεμε καὶ δάκρυα ἔρρευσαν ἐπὶ τοῦ στηθοδέσμου τῆς. Ἐπὶ τέλους ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, ἠκολούθησεν αὐτὴν διὰ βλέμματός, ὅπερ ἐφαίνετο ἐκφράζον τι περισσότερον τοῦ θαυμασμοῦ, τῆς ἐκπλήξεως καὶ τῆς περιεργίας.

Ἀποῦ παρήλασεν ἡ συνοδεία, οἱ θεαταὶ ἐσπευσαν εἰς τὰς θύρας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, ἡ πλατεία ἧτις ἐφαίνετο πρὸ ὀλίγου κατὰ μεσσοταῦς λαοῦ, ἠρημώθη ἐντελῶς. Ἡ μήτηρ ἠκολούθει πάντοτε ἐκθαμβος διὰ τῶν βλεμμάτων τῆς τὰς τῶσον κομψῶς ἐνδεδυμένους δεσποινίδας τῆς πόλεως, αἰτινες διὰ τῆς ὠραίας κομώσεώς των, τῶν χρυσοκεντήτων στηθοδέσμων καὶ τῶν μακρῶν ἐσθήτων των, ἐγέννησαν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς χωρικῆς ὑπέμετρον ζηλοτυπίαν, διότι δὲν συμμετεχε καὶ αὕτη τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας ταύτης.

Ἐξεπλόγη ὄμως εἰς τὸ ἐπακρον, ὅταν

ὁσφραίνεται τὸν καπνὸν τῆς πυρίτιδος, ὁ ὁποῖος δι' αὐτὸν ἦτο ἔτι εἰς τὸν ἔρευ-
νῶντα τὰ βῆθη τῆς θαλάσσης ὁ ἀήρ· νὰ
παύσῃ νὰ ἀκούη τὰς σφαίρας τριγυρῶν του,
τῶν ὁποίων ὁ συριγμὸς ἦτο δι' αὐτὸν ἡ
καλλιτέρα μουσικὴ συμφωνία. Ἀλλὰ τὸ
ἀπῆλθεν ὁ ταγματάρχης.

— Λογία, πρέπει νὰ με συνοδεύσῃ.
Τί νὰ κάμῃ; Ἡδύνατο νὰ ἀρνήσῃ τί-
ποτε εἰς ἐκεῖνον, ὅστις προσέφερε τὸ πο-
λυτιμότερον του ἀγαθόν, τὴν ζωὴν του,
εἰς τὴν πατρίδα; Ἡδύνατο νὰ μὴ ὑπο-
κύβῃ, νὰ μὴ ὑπακούσῃ εἰς τὴν ὑπέροχον
ἐκείνην ἀνδρεία; ἠδύνατο νὰ μὴ ἐκπλη-
ρώσῃ τὴν ὑστάτην ἴσως ἀπαιτήσιν ἐκεί-
νου, ὅστις διὰ τοῦ θανάτου του ἐδάξασε
τὴν Ἑλλάδα;... Ὁ Λυγιάς ὑπήκουσε.
Ἀλλὰ μόλις κατέθηκεν αὐτὸν εἰς τὸ νο-
σοκομεῖον τοῦ Ζάρκου, ἠσπασθὴ εὐλαβῶς
τὴν χεῖρά του, ἐρριπέν ἐν βλέμμα ὑστα-
τον ἐπὶ τῆς σεβασμίας ἐκείνης μορφῆς,
ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχεν ἐξαπλωθῆ ἡδὴ ἡ
ὄψις τοῦ θανάτου, ἀπῆλθε τεθλιμμένος
τοῦ Ζάρκου.

Ὁ Λυγιάς φθάσας εἰς τοὺς πρόποδας
τῆς Κούτρας, μετὰ λύπης του ἦκουσεν,
ὅτι τὸ πῦρ εἶχε κατακαύσῃ ἐν αὐτῇ. Ὡ-
βεβαίως ὅτι αὐτὸς ἀπεμάκρυνε τῆς μά-
χης τὸν τραυματιῶν ἀξιομακτικόν, οἱ
συνάδελφοί του ὑπερβαλλόντως τὸν ἐχ-
θρὸν καὶ ἐκυρίευσαν τὰ ὄχυρά του·
τί φοβρὰν νὰ ἔκαμαν εἰς τοὺς ἀπίστους
πόδους τὰ ἐφόνευσαν!... καὶ τώρα ποῖος
ἤξευρε ποῦ εὐρίσκονται οἱ τριακόσιοι ἄν-
δρες οὗτοι ἀντροφοί του ἴσως νὰ ἐπέρασαν
εἰς τὴν Μακεδονίαν, πελεκωντὲς ἀκόμη
τοὺς ἐχθρούς.

— Ὁ Λυγιάς με τοιαύτας σκέψεις, τυ-
φλὸς ἐκ τῆς ἐπιθυμίας νὰ μάθῃ τὰ κατὰ
τὴν ἀπουσίαν του συμβῆντα, χωρὶς νὰ
ἰδῇ περίξ του, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν
κορυφὴν, ἔφθασεν ἀσθμαίνων καὶ ἐπῆδη-
σεν ἐντὺς τῶν ὄχυρωμάτων. Ἀλλ' ἔστη
ἐκεῖ, ὡς κεραυνόπληκτος· περίξ αὐτοῦ εἶδε
πολυαριθμούς ἐχθρῶν με προεταμένους

τὰς λόγχας, ἀπειλητικῶς· εἰς μίαν γωνί-
αν παρέτησε τοὺς ἀξιομακτικούς, ὁκτώ
ἀξιομακτικούς τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ, ἀ-
νευ ξίφους καὶ παρέκει τοὺς εὐζῶνους,
ἀόπλους, κύπτοντας τὴν κεφαλὴν πρὸς
τὸ στήθος, βλαστούς, με κατακόκκινον
ὄψιν ἐκ τῆς ἐντροπῆς.

— Τί κακὸ τὴν λεβεντιά νὰ ἦνε ἀ-
χρηστὸς εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ! Ἀχ! ὁ
Λυγιάς ἤξευρε τοὺς Τούρκους!... ποῖος
ξεύρει με τί μέσῃ ἐμπλέξαν τοὺς ἑλλη-
νικούς σταυραετούς· ποῖος ξεύρει τί ἀτι-
μία, τί προδοσία ὑπάρχει εἰς τὸ μέσον!...
Ὁ Λυγιάς ἐστρεψε καὶ παρετήρησε κατὰ
πρόσωπον τὸν τούρκον ἀξιομακτικόν.

— Γεῖά σου, ὄρε!... καλὰ τὴν κατὰ-
φρες· τῷ εἶπε μετ' ἀγανάκτησεως.
Καὶ στραφεὶς, ἐπειδὴ οὐδὲν ἠδύνατο νὰ
κάμῃ ἀόπλος ὡς ἦτο, ἐπῆγε καὶ ἐστάθη
καὶ αὐτὸς πλησίον τῶν συνηθόντων του.
Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε ποτέ, ποτέ νὰ μείνῃ
αἰχμαλωτὸς ὁ Λυγιάς· κάλλιο σκοτωμέ-
νος παρὰ σκλάβος· εἶθε καὶ οἱ ἄλλοι ἀπ'
ἀρχῆς νὰ ἔκαμνον αὐτό.

Ἀλλ' ὁ Λυγιάς διέκοψε τοὺς συλλογι-
σμοὺς του· δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ
ἀκόμη... τὸ βλέμμα του πλανώμενον χα-
μαὶ ἐκ τοῦ αἰσχύους συνῆντησε ὀλίγον μα-
κρὰν ἀμελῶς πέρριμιμένα χαμαί, περι-
φρονημένα τὰ ξίφη τῶν ἀξιομακτικῶν—
ἐλληνικὰ ξίφη!— καὶ μεταξὺ αὐτῶν τὸ
καινούργιον ξίφος τοῦ διευθύνοντος τὴν
φρουρὰν λοχαγοῦ, σκεπασμένον ὑπὸ χῶ-
ματος, ὡσεὶ νὰ ἤθελε ἐκεῖνο νὰ κρυβῆ
διὰ νὰ καλύψῃ τὸ αἰσχρὸν του. Τὸ ξίφος
εἶνε ὁ ἀχώριστος σύντροφος τοῦ στρατι-
ώτου· ὅστις παραδίδει τὸ ξίφος του εἰς
τὸν ἐχθρὸν, παραδίδει τὴν ζωὴν του, τὴν
τιμὴν του, τὴν σημαίαν του· χάνει τὰ
πάντα!...

Τὸ αἷμα ἀνῆλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ
Λυγιά, τὸ ὄμμα κατέστη βλοσυρόν, ἀ-
γριον· ὁ λογίας ἐρίγει ἀπὸ κεφαλῆς
μέχρι ποδῶν. Τὸ ξίφος ἐκεῖνο τοῦ λοχα-
γοῦ τῷ ἐφάνη ὅτι ἐκίνητο πρὸς αὐτόν.

τὸ ὄμμα τοῦ δράκοντος, τὸν ὁποῖον ἔφερε
γεγλυμμένον ἐπὶ τῆς λαβῆς, τῷ ἔνευε νὰ
πλησιάσῃ· σχεδὸν ἐδάκρυζε ἀπὸ ἐντρο-
πῆν!... τὴν παρεκάλε, τὸν καθικέτευε
νὰ μὴ τὸ ἀφήσῃ ἐκεῖ, σκλαβωμένον, περι-
φρονημένον... Ὅχι! τὸ ἐλληνικὸν ξίφος
δὲν πρέπει νὰ μένῃ ἐκεῖ νὰ κρύπτηται εἰς
τὸ χῶμα ἀλλ' εἰς τὰ στήθη τοῦ ἐχθροῦ
τῆς πατρίδος· δὲν ἀξίζει νὰ κοκκινίῃ
ἀπὸ ἐντροπῆν, ἀλλ' ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ ἐχ-
θροῦ, ἂν αὐθέντης ἀνάξιος τὰ παρέδωκεν
εἰς τὸν ἐχθρὸν, αὐτός, ὁ Λυγιάς, ὁ φιλό-
τιμος στρατιώτης, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τι
θα εἴπῃ στρατιωτικῇ τιμῇ, ὁ ὁποῖος ἠ-
ξεύρει τί θα εἴπῃ πατρίν δὲν θὰ τὸ ἀ-
φήσῃ, δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀφήσῃ.

Καὶ ὁ Λυγιάς παράφορος, ἀγριωπός,
ὤρμησεν, ἔλαβε τὸ ξίφος τοῦ λοχαγοῦ
καὶ παλλῶν αὐτὸ μετ' ὀρμῆς.

— Ὅχι, ἐφώναξε ποτὲ σκλαβωμένος!

Μετὰ μίαν ὥραν ὀλίγον μακρὰν τῆς
Κούτρας, εἰς τὴν ῥίξαν χαχυρῶλλον πλα-
τάνου, ὁ Λυγιάς ἐκεῖτο ἐξηλωμένος, φέ-
ρων διαμπερὲς τραῦμα ἐπὶ τοῦ στήθους·
ἔφερε καὶ ἄλλα, ἀλλ' ἐκεῖνο ἦτο θανατη-
φόρον. Πέριξ αὐτοῦ δέκα ἄλλοι εὐζῶνοι,
σωθέντες ἐκ τῆς ἐξόδου τὴν ὁποίαν καὶ
πολλοὶ ἄλλοι ἐπεχείρησαν ἀλλ' ἀπέτυ-
χον, ἴσταντο σιωπηλοὶ καὶ τεθλιμμένοι.

— Νὰ σὰς πῶ παιδιά! εἶπεν αἰφνης
ὁ λογίας ἠμιανοῖγαν τοὺς ὀφθαλμούς του·
τώρα τὸ ντουφεκὶ ἀνοίξε ἴ τὰ καλά! δὲν
θὰ πάψῃ, παρὰ σὰν φτάστε ἴ τὴν Πόλι
— ἔτσι ἔλεγε ὁ γέροντάς μου, ὁ Θεὸς συγ-
χωρέσ' τον— ὅποιος ἀπὸ σὰς ἔχει τὴν
τύχη καὶ φθάσῃ ἐκεῖ, δὲν θέλω ἄλλο παρὰ
νὰ με θυμῆθῃ καὶ ν' ἀνάψῃ ἓνα κερὶ ἴ τὴν
Ἁγιά-Σοφιά.

Οἱ εὐζῶνοι ἔμενον σιωπηλοὶ, καταλυ-
πημένοι.
— Ἀκούτε, ἀδέρφια· ἓνα κερὶ θέλω
ἐπανέλαβεν ἀγωνιώδως· θὰ τ' ἀνάψετε;
— Ναί, κύρ' λογία.
— Ὡ τὴν Ἁγιά-Σοφιά!

στραφεῖσα εἶδε τὴν θυγατέρα τῆς κρύ-
πτουσαν τὸ ὄρατον πρόσωπόν της διὰ τῶν
χειρῶν αὐτῆς καὶ κλαίουσαν. Δὲν ἠδύ-
νατο νὰ ἐννοήσῃ τί συνέβη εἰς τὴν θυ-
γατέρα της, ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ ἀπέ-
σπασεν αὐτὴν ἐκ τῶν δακρυβρέκτων ὀ-
φθαλμῶν της.

— Τί ἔχεις λοιπὸν Βάρβα; ἠρώτησεν
αὐτὴν ἐπιληκτικῶς καὶ μετ' ἐνδιαφέ-
ροντος. Διατί κλαίεις; Μήπως δὲν εἶδες
καλὰ; ἐντροπὴ σου, μὰ τὴν πίστιν μου!
εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, διατί κλαίεις;
— Δὲν ἤξεύρω, μῆτέρ μου, ἐπιθύρουν
ἐκείνη χαμηλοφώνως, εἰς μάτην προσπα-
θοῦσα νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά της.
Αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν μου τόσον στε-
νοχωρομένην, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω διατί.

— Ἄφες αὐτὰ τώρα! Ἐλα γρήγορα!
ἄλλως δὲν θὰ προφθάσωμεν εἰς τὴν Ἐκ-
κλησίαν. Ἀκούεις τοὺς ψαλμούς καὶ τὴν
μουσικὴν; Ἐλα, διότι ἄλλως δὲν θὰ
δοῦμε τίποτε!

παρέσυρε τὴν θυγτέρα της πρὸς τὴν Ἐκ-
κλησίαν. Ἡ Βάρβα ἠκολούθησεν αὐτὴν
καλύπτουσα τοὺς ὀφθαλμούς της διὰ τῆς πο-
διάς της, ὅπως μὴ ἐπιούρῃ τὰ σκώματα
τῶν πολιτῶν. Οἱ βαθεὶς ὅμως αὐτῆς στε-
ναγμοὶ ἐμαρτύρουν ὅτι εἰς μάτην προσε-
πάθη νὰ καταπνίξῃ τὴν βαθεῖαν θλίψιν
της. Τὸ ἀρμόνιον εἰσῆγε καὶ τὸ ἄσμα
τοῦ χοροῦ τῶν ψαλτῶν ἔπαισεν, ὅταν ἐ-
φθασαν εἰς τὴν θύραν τῆς Ἐκκλησίας.
Ἡ εὐλογία τοῦ γάμου ἐμείλε ν' ἀρχίσῃ.
Ἀλλ' ἡ εὐτραφὴς χωρικὴ εἰς μάτην προσε-
πάθησε νὰ διασπῶσῃ τὰς πυκνάς τάξεις
τοῦ λαοῦ, ὅστις κατεχεῖ τὰς εἰσόδους.
Πάντοτε ὁσάκις ἀπεπειράτο νὰ καταλάβῃ
θέσιν τινα, ἀπόθετο ἀποτόμως καὶ μετ'
ὕδρευ.

— Ἐθέ, μῆτέρ μου, εἶπεν ἡ νεαρὰ
κόρη. Ἄς ἐπιστρέψωμεν, εἴμεθα πτωχοὶ
καὶ δὲν θὰ μᾶς ἀφήσωσι νὰ εἰσεέλθωμεν
εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἄς ἐπιστρέψωμεν!
— Μάλιστα εἶπεν ὁ ἀνθρώπος, πρὸς ὃν
ἐφαίνετο ἀπευθυνομένη πλαγίως, ὅτε ἔ-

λεγε ταῦτα. Φύγετε καὶ ταχέως μαλι-
στα, διότι δὲν θ' ἀφήσωμεν κανένα νὰ
εἰσελθῇ. Εἴμεθα οἱ μισθοφόροι τῆς Α. Ὑ-
ψηλότητος τοῦ δουκὸς καὶ μετὰ τὸ εὐλο-
γητός, ὁ ἀρχηγός μας διέταξε νὰ μὴ ἀφή-
σωμεν κανένα νὰ περάσῃ διάβωλε! βλα-
σφημῶ καὶ μέσῃ ἴ τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ
σὰς ἐπαναλαμβάνω ν' ἀποσυρῆτε.

— Ἡ γρὰ ἄς φύγῃ, ἡ κόρη δύναται
νὰ εἰσελθῇ. Ἐλα! ἀγγελλέ μου! Ὡ βλε-
πῆς πολὺ καλὰ. Ἴδου τώρα ὁ ἱερεὺς τοῖς
θέτει τὸ δακτυλίδι εἰς τὸν δακτύλον! Ἐ-
νόησε τὰς χεῖρας των. Δὲς μοι ἓνα φιλάκι
καὶ θὰ σ' ἀφήσω νὰ τὰ ἰδῆς ὅλα!

Ταῦτα εἶπων ὁ Βιενναῖος Στάμπερλ,
ἔτεινε τὰς τηλῶδεις χεῖράς του πρὸς τὴν
νεαρὰν κόρην, ἥτις ἐξέβαλε δυνατὴν κραυ-
γὴν καὶ ἔφυγε κλαίουσα. Ἡ μήτηρ ἠκο-
λοῦθησεν τὴν θυγατέρα της, καταρωμένη
τοὺς ἀστούς, τὰς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς
μισθοφόρους!

Ὁ δούξ Οὐλρίχος ἠγάπα τὰς εὐωχίας,
καὶ ὅταν τὰ κύπελα ἐκυκλοφόρουν ἐν εὐ-

— Ναί.
Ὁ λογίας ἠγέρθη διὰ βιαίου κινήμα-
τος καὶ ἐστάθη ἐπὶ τῶν γονάτων του·
κρυνὸς αἵματος ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ στή-
ματός του· ἐσπρίχθη διὰ τῆς δεξιᾶς χει-
ρὸς εἰς τὴν γῆν καὶ σπηλῶνων φλογερὸς
τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς τῆς
Κούτρας κορυφῆς ὅπου ἐκυμάτιζεν ἡδὴ ἡ
τουρκικὴ σημαία.

— Πατρίδα... ἀνάθεμά τους! εἶπε.
Καὶ ἐξεψύχθησεν...

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΑΡΓΑΣ

Β

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΩΝ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ

ΝΑΥΑΡΧΟΝ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΟΥΣΤΑΚΟΦ

«Ἐξοχώτατε, καὶ πανενοβέστατε, καὶ
ἀρχηγὲ τοῦ Ρωσικοῦ στόλου, ἡμῶν δὲ
ὑπερασπιστὰ, καὶ τῆς κραταιότητος βα-
σιλείας τῶν ρωσῶν πιστότατε ἀλμυ-
ρῶντε κύριε κύριε Θεόδωρε Οὐστακῶφ
τὴν δουλικὴν καὶ ἐδαφιαίαν προσκύνη-
σιν ἀποτέμμετε.

Ἡ μόνη καὶ πρὸ πολλοῦ ἀκοῦ τῆς ἐν-
ταῦθα παρουσίας τοῦ κραταιοτάτου ὑμῶν
στόλου, ἐμφυτευθεῖσα εἰς τὰς καρδίας ἡ-
μῶν ἠγάλλετο εἰς ἄκρον τὸ χριστιανικὸν
γένος δόξας ἀποπέμπον τῷ παντοδυνάμῃ,
καὶ κεχηρὸς προσμένον τὴν ἀκράδαντον
ὑμῶν σκέπην, καὶ ἐσοφραίνων τῶν κα-
κοποιῶν μας ἐχθρῶν.

Μετὰ τὰς πολλὰς ἡμῶν ἀξίους πρὸς
θεὸν παρακλήσεις, εἰσηκούσθη ἡ δέησις,
εὐδόκησεν ὁ Θεὸς τὴν σωτηρίαν τῶν πε-
νήτων Χριστιανῶν, διὰ τῆς ταχείας καὶ
πατρικῆς ὑμῶν παρουσίας πρὸς τὸ παν-
ταχόθεν πολεμοῦμενον, καὶ ἐλεεινὸν μας
γένος.

Θθάσαντος τοῦ κραταιοῦ ὑμῶν στόλου

ἐτρέξαμεν οἱ δυστυχεῖς διψῶντες, ὡς ἡ
ἐλαφὸς ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων! τῆς
εὐσεβεστάτης, καὶ ἀκλόνητου ὑμῶν ὑπε-
ρασπίσεως, τὴν ὁποίαν καὶ μετ' ἄκραν τῆς
γαλήνης, καὶ χαρὰν ἀπαλαύσαμεν.

Ἄλλ' ὡς τῆς δυστυχίας τοῦ γένους, ἡ
ἀκατάπαυστος καὶ ἡμερονύκτιος ἐκείνη
μας [δέησις] μετεστράφη εὐθύς εἰς λύπην
ἀπαράμυθητον, μετὰ τὸ νὰ ἀκολουθῆ κατ'
ἔθος τὸ Ὀθωμανικὸν γένος, τὴν φυσικὴν
του πρὸς ἡμᾶς καὶ ἀνήμερον τυραννίαν,
καὶ αἱματοχυσίαν, τὸ ὁποῖον δὲν λανθά-
νομεν, ὅτι σὰς εἶναι γνωστόν.

Σὰς βεβαιούμεν εὐσεβεστάτε ἡμῶν αὐ-
θέντα, ὅτι ἡ ὑποταγὴ, ὅπου ζητεῖ παρ'
ἡμῶν ὁ Ἄλῃ πασσάς, δὲν ἀποβλέπει εἰς
ἄλλο, παρὰ νὰ κατακρατήσῃ ἐτούτους
τοὺς δυσβάτους τόπους, καὶ νὰ γίνῃ ἀ-
σπλαγχνος, αἰμοβόρος ὄχι μόνον εἰς ἡμᾶς,
ἀλλὰ καὶ (εἰς) ἀπείρους εὐσεβεῖς χριστι-
ανούς, τοῦτο ἡ φρονιματώδη διάθεσις,
θέλει τὸ πληροφορηθῆ με ἐρωτήσεις φρο-
νίμων ἀνθρώπων.

Γνωστόν εἶναι πανταχοῦ, ὅτι αὐτὸς
ποτέ του δὲν ὑπετάχθη εἰς βασιλικὰς
προσταγὰς, ἡ κὰν νὰ ἐμεταχειρίσθη διοι-
κήσεις ὀλίγον σπλαγγνικὰς, ἀλλὰ πάν-
τοτε τυραννίαν καὶ αἱματοχυσίαν, καὶ
τὰ τοιαῦτα τοῦ ἐπιχειρήματα, ἐκαλύ-
πτοντο μετὰ τὰ συχνὰ δῶρα καὶ παρομοί-
ους φίλους.

Ὅθεν καὶ ἡμεῖς οἱ εὐπειθέστατοι δοῦ-
λοι, τῆς κραταιοτάτης ὑμῶν βασιλείας,
γνωρίζοντες τὸν κίνδυνον, εἰς τὸν ὁποῖον
ὑποκειμέθα, προστρέχομεν μετὰ θερμῶν
δακρύων, ἐξορκίζοντες καὶ τὴν ἐξοχότητά
της εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ εἰς
τὸ ὄνομα τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ κραταιο-
τάτου ἡμῶν βασιλέως Παύλου Πετροῦ-
βίτζου, ὅπου νὰ μὴ ἀφήσεται τόσον αἰ-
μα ἀθῶον τῶν χριστιανῶν νὰ γίνῃ θυσιά
τοῦ τυράννου αὐτοῦ, ἐπειδὴ ὅλοι κοινῶς
μικροὶ καὶ μεγάλοι, αὐτὸν ἔγνωρίζομεν

Ἐδ. 2.

ἐπίγειον Θεόν, καὶ βασιλέα, καὶ ἐν ταυτῷ
ζῶμεν, καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν, ὁ ὁποῖος
εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ἀρνηνεὶ περισσότερον
πάντων διὰ τῆς ἐλευθερίας τοῦ χριστι-
ανοῦ γένους· ἂν δὲ ἐξ ἐναντίας μᾶς συν-
έβῃ καμμίαν φορὰν ἀπὸ παραβλήσιν τῆς
κραταιοτάτης ὑμῶν βασιλείας, ἡμεῖς θέ-
λει ζητοῦμεν δικαίαν κρίσιν παρὰ Θεοῦ,
καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι.

Αὐτὰ εἰσα ὀμοθυμαδὸν ἀπαντες ἀπὸ
μικροῦ ἕως μεγάλου συνωμίλησαντες, εὐ-
ρομεν εὐλογον ἐγγράφως ταῦτα πάντα νὰ
πέμψωμεν, με τοὺς παρόντας τρεῖς αἰδε-
σιμωτάτους καὶ εὐλαβεῖς ἡμῶν ἱερεῖς, καὶ
ἄλλους πέντε προβεβηκότας καὶ πιστοὺς
πατριώτας μας· οἱ ὁποῖοι ἐπέχουν τόπον
καὶ δύναμιν ὄλων ἡμῶν τῶν ἐναπολει-
φθέντων, καὶ ὅτι εἶναι φιλεύσπλαγγχον,
καὶ ἀπειρον ἔλεος.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΡΟΥ

Μοι ἦλθεν ἡ ἐπιθυμία, ἀφοῦ βλέπω
τὴν «Ἑβδομάδα», τὰ ξένα καταλιποῦ-
σαν, ὡπερ ἦν εὐκαίον, τὰ πατρία νὰ
συλλέγῃ, νὰ ἀναστηθῶ καὶ ἐγώ, ἂν μὴ
συγγραφεὺς, ἀλλὰ παρορμητὴς τῶν δυνα-
μένων καὶ κρείττω καὶ πλείω νὰ πράξωσιν.

Πάνυ φιλοτιμῶς ὁ κ. Λαμπάκης ἀνέ-
λαβε τὸν καλὸν ἄγωνα νὰ ἐξετάσῃ πάντα
τὰ μνημεῖα τὰ χριστιανικὰ, μεγάλα καὶ
μικρά. Γνωρίζομεν λοιπὸν αὐτῷ ὅτι ἐν τῇ
νῆσῳ Πάρῳ ὑπάρχει ναὸς πρὸς τὴν νῆσον
καὶ τὴν Ἑλλάδα μέγιστος καὶ ἀρχαιότα-
τος, οὗ οἱ κάτοικοι ἀγνοοῦσι τὴν ἡλικίαν,
ἐν δὲ τῷ ναῷ οὐδεμία ὑπάρχει ἐπιγραφή.

Λέγεται ἐπὶ τὸ μυθολογικώτερον, ἡ
Παναγία ἡ Ἐκατονταπυλιανή, διότι λό-
γος τρέχει ὅτι ἔχει ἑκατὸν θύρας καὶ ὅτι
ἀφαντοῦ ἐγένετο ἡ μία· ἦν δ' ἂν ἡμέραν
φανερῶθῃ «θὰ πάρωμεν τὴν Πόλιν».

Φέρεται καὶ λόγος ὅτι οἱ τὸν ναὸν τῆς
Ἁγίας Σοφίας οἰκοδομήσαντες καὶ τοῦ-
τον ψυχοδόμησαν· παρὰ τὰ προτύλαια μᾶ-

καδάσεις. Ἐκ τῶν τριῶν αὐτῆς πλευρῶν,
ἐξετείνοντο στοαὶ πλουσίως κεκοσμημέναι
διὰ ζωγραφιῶν καὶ ταπήτων. Ἦσαν προ-
ωρισμένοι διὰ τοὺς μουσικούς καὶ θεατὰς
ἐν ταῖς ἐπισήμοις εὐωχίαις, πολλάκις ὁ-
μως ἐχρησίομενον ὡς θεωρεῖα εἰς τὰς κυ-
ρίας καὶ εἰς τοὺς κριτάς, ὅτε ἀντὶ τοῦ
κρότου τῶν ποτηρίων, ὁ κρότος τῶν μα-
χαίρων, ὁ θύρυβος τῶν λογχῶν, ὁ τριγμὸς
τῶν ὄπλων, οἱ γέλωτες καὶ αἱ φωναὶ τῶν
ἀγωνιζομένων ἀντήχουν ἐν τῇ ὑψηλῇ αἰ-
θούσῃ.

Σήμερον ἔβλεπέ τις πληθὺν ὀραίων κυ-
ριῶν καὶ εὐθυμῶν ἵπποτων, καθημένων
περίξ τῶν πλουσίων ἐφοδιασμένων τρα-
πέζων. Ἐν ταῖς στοαῖς, οἱ μουσικοὶ ἐπαι-
ζον μετὰ πολλῆς προθυμίας καὶ τέχνης,
αἱ δὲ εὐθυμοὶ κραυγαὶ καὶ τὰ ζήτη τοῦ
παρισταμένου λαοῦ ἠνοῦτον μετὰ τῶν
προπόσεων τῶν συνδαιτημένων· εἰς τὸ ἀνα
ἄκρον τῆς αἰθούσης ὁ δούξ ἴστατο ὑπὸ
ἰδιαίτερον ἐπιστέγασμα. Ἐἶχεν ἀνασκη-
σει τὸν πῖλόν του μέχρι τοῦ μετώπου, εὐ-

θύμως παρατηρῶν περίξ του καὶ συχνό-
τατα πίνων. Πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ δουκὸς
ἐκάθητο ἡ Μαρία, ἡ συνήθεια δὲν ἀπῆ-
τει πλέον νὰ νεύῃ χαμαί, οὔτε ν' ἀπέχῃ
ἐξ βήματα ἀπὸ τοῦ ἀγαπητοῦ της. Γλυ-
κὸ μείδιμα ἔλαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς
της καὶ ἐπλανᾶτο εἰς τὰ χεῖλιά της. Πα-
ρετῆρει συχνάκις τὸν νεαρὸν σύζυγόν της
καθήμενον ἀντικρῶ αὐτῆς· ἐνόμιζε δ' ὅτι
εἶχεν ἀνάγκην νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ὠ-
νειρεύετο, ὅτι πράγματι εἶχεν ὑπανδρευθῆ
καὶ ὅτι εἶχεν ἀνταλλάξῃ τὸ ὄνομα ὅπερ
ἔφερον ἐπὶ δεκαοκτῶ ἔτη ἀντὶ τοῦ ὀνό-
ματος Στουρμπεδερ. Ἐμειδία πάντοτε ὁ-
σάκις ἔβλεπεν αὐτόν, τῇ ἐφαίνετο δὲ ὅτι
ἀπὸ τῆς ἐξόδου της ἐκ τῆς ἐκκλησίας εἴ-
χε καταστῆ μάλλον ὑπερήφανος! Εἶνε ὁ
κύριός μου, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ὁ δεσπό-
της μου ὁ ἀγαπητός μοι ἠγεμόν!

Πράγματι, ἡ Μαρία δὲν ἠπατάτο. Ὁ
Γεώργιος ἠσθάνετο αὐτὸν μεγαλυθέντα,
περιβεβλημένον νέον τι ἀξίωμα. Ἐνόμι-
ζεν ὅτι οἱ νέοι ἐδείκνυον αὐτῷ μείζονα

λιστα αναγεγλυμμένοι ειναι δυο πρωτο-
μαι του διδασκαλου και του μαθητου
ταχα και δυο ο πρωτος δια φθονον εκρη-
μινισε τον μαθητην και μεταμελεια κα-
ταληφθεις εγλυψεν εαυτον και εκεινον και
επειτα ηντοκτονησεν.

Αλλα κατακλιπόντες τα λεγομενα, ες
ελθωμεν εις τα φαινόμενα.

Φαινεται βτι ο ναος επισται κατα τους
χρονους της βυζαντινης μανιας περὶ την
οικοδομην και δεν εχει μὲν εκατον πυ-
λας, ουτε προσομοιοι ειναι προς τον σφη
Αγίας Σοφιας, ειναι όμως μέγας, αρχαιος
και βυζαντινος και δια τουτο χορζών της
μελέτης των περι τα τοιαυτα ειδικων, Ινα
και ημεις οι πολλοι φωτισθωμεν.

Το σχημα αυτου ειναι το γνωστον ε-
κεινο σταυροειδές, δ οι Παριοι κατέστη-
σαν και χουδροειδές, δε κατα τον εκτον
και δεκατον αιωνα, σεισμου δεινου γενο-
μένου και του θηλου διαρραγέντος η πε-
σοντος, ωκοδομησεν εκεινοι αλλον, ομοιον
προς τον βαμβακερον σκουρον (τον φρυ-
γιον) δυ φοροδς οι χωρικοι της νησου
και προς τας εσωτερικας δε αφιδας προση-
ψαν ετερας ογκωδεις και ατεχνους, ωστε
δεν ο παρατηρητής να αφαιρέση ταυτα
παντα, Ινα συλλαβη το σχεδιον, οιον ε-
γενετο, το αρχαιον.

Οι δε καθ' ημας Παριοι υπερακοηγι-
ζοντες τους πατερας, υψωσαν την αυλην,
ωστε ο ναος νυν φαίνεται θαυματος.

Το Ιερον αυτου σχετικως δυσαναλογον
προς τον ναον, διότι σχεδον κατέχει τα
δυο πέμπτα, εχει κουβουκλιον υπερ την
αγιααν τραπεζαν, μεγαλοπροπεδς και καλ-
λιτεχνικον προς την εποχην, εκ μαρμα-
ρου ομοιόζοντος προς τον ανατολικον α-
λαβαστρον εκτισμένον δε αμφιθεατρικως
εχει κατα τα αρχαια θεατρα αναβάθρας,
οπου φαίνεται να Ισαντο και εκάθησαν
οι Ιερομόναχοι.

Εν τω ναω υπάρχει και βαπτιστήριον
εκ κοινου μαρμαρου και κοινόν, αλλα μέ-
γα, δίκην σταυρου ωκοδομημένον.

Δυστυχως ουδεμία τοιχογραφία σωζε-
ται, αν μη αι γραφαι, ες κατα τας αρ-
χας του παρόντος αιώνος εγραψεν αγνω-
στος ζωγράφος διακόνη του Πέτρου Μα-
τσα Μαυρογένη, και ες λόγω δθεν φι-
λοκαλίαις, δια φθονον δε, εζηλειψαν αν-
τιζήλαι οικογενείαι.

Και μικρόν μὲν Ισως ειση τις το κα-
κόν, μέγα γαρ δεν εγάσαμεν καλλιτέχνη-
μα, αλλα δεν επιείραζε, νομίζω, να εγα-
μεν δείγματα της ελληνικής ζωγραφικής
κατα τας αρχας της εθνικής αναστάσεως.

Δεν ενθυμούμαι, ετογχανον γαρ τότε
παις, οποιαι τινες ησαν αι γραφαι, αλλ αν
μη η μνήμη με απάτη, Ιστόρουν την δευ-
τέραν παρυσθάν μετὰ χρωμάτων ζωρων
και υπερ το δέν ανοικτων.

Αλλα του ναου έχοντες πολλά παρεκ-
κλησία, εθα πολλοι ειδήσεις ανήρτηνται,
τις ηξευρει, αν μη υπάρχει και τις καλ-
λιτεχνική και ιστορική γραφή; Τις ηξευ-
ρει αν μη υπό τους τοίχους τουσ άσβε-
στωμένους υπάρχουν τοιχογραφία αξιαι
λόγου;

Ενώριζομεν μάλιστα και προς τον αρ-
μόδιον σύλλογον και προς τον κ. Λαμ-
πέκην, ότι προ δύο ετών και πλειόνων
Ισως, εν τη οδω τη διερχομένη τον ναόν,
της βροχής επιμελουμένης και διαπανώ-
σης, ανακαλύφθη μωσαϊκόν, κατέχον ά-
πασαν την οδόν και εισδύον εις τους πα-
ροικειμένους εγγους νομίζω να επράξαθεν
η βροχη και η λάσπη να εσκέπασαν δια
κακαλλητοτέρους καιρους, εσον οι δυοι
και οι ανθρωποι διερχόμενοι δεν εγάλασαν.

Και μη δα κάνεις κατηγορήση των Πα-
ριων άμουσιαν και άσεβειαν περι τα πά-
τρια, διότι αι σφαίραι του Φιλοπάππου
θα διαμαρτυρηθώσι.

Δίπλα του μαρμαριου, εως διακόσια βή-
ματα, σεβαστέ διδάσκαλε κύριε Κουμα-
νούδη, διότι τουτου ειναι υπήκοόν σου, ά-
νεκαλύφθη ευρυ υπόγειον, αποθήκη πλη-
ρης αλοιφης, δι' ης οι αρχαιαι ηλειφον τα
άγγεια μακρότερον, εως τέταρτον ώρας,

εις το κτήμα του Ζαννη Καμπάνη νομίζω,
υπάρχουσι τα θεμέλια του περιφήμου ναού
της Δημήτρου, πλωρία και μεγαλοπρο-
πη και ες περιμένουσιν, να ες ειωσει
τα μυστικά εσα ηκουσαν να λέγη η ε-
ρεια η ερωτήθη προς τον ενδοξον στρα-
τηγόν και να ες δείξωσιν από του κα-
τάπεσών θλασε την πόδα ο Μικτιάδης.
Και ευχης εργον βέβαια θα ητο οί λο-
γιώτεροι και ευπορώτεροι των Παριων και
μάλιστα από ετυχε πολλοι τινές και γυ-
μνάσιάρχαι και καθηγηται να ειναι Πα-
ριοι, αφ' εαυτων να εχηγγουον τα δένοντα,
προφυλάττοντες τα κείμενα παρα τον ναόν,
Ινα μη βανδαλικως θραυώνται και του-
φεκίζωνται, αλλ' επειδη τις ηξευρει τι
ημπορει να συμβη, εως αν οι ευποροι και
λόγιοι των Παριων γίνωσιν ευπορώτεροι
και λογιώτεροι, ευχης εργον θα ητο τώρα
της Παναγιας, ο κ. Κουμανούδης και ο
κ. Λαμπάκης να επηγγαγαν εως εκει.

Ο κ. Κουμανούδης εις τα νεατικά του
χρόνια, δε εγω εμαθητευον αυτω, ηγά-
πα και τα σκώμματα και τους πικρούς
λόγους; ο δε Βυργιλιος, δυ δα ηθελει υ-
πέριτερον του Ομηρου, πόσα και πόσα δεν
ηκουσεν, δεν ειναι λοιπόν δικαιον να με-
ταβη και προσκύνηση τον τάφον του η-
γεμόνος της πικρίας και του σκώμματος;
δεν ειναι λοιπόν δικαιον να ιδη τι ειναι
αυτο δ καλούσιν οι πολλοι Παριοι η ση-
μαία του Αρχιιδου;

Και επειτα και άλλος λόγος επιείγει
διότι ο λόγος λέγει οτι εσαν ανακαλυφθη
η αφαντος θύρα της Έκκλουταπλιακώς
(Κατωπολιανής) εθα πάραμεν την Πό-
λιν; οια λοιπόν δόξα ες ανωμένει και
σπεύσαστε.

Οι δε Παριοι ειναι τόσον φιλόξενοι και
περιποιητικοί, ωστε τη αληθεια άπορω
πως άκόμη δεν μετέβητε.

Εγγραφον παρα τα λουτρα της Κλεσπά-
τρας (Station Bathes) κατα Ιουλιον.
I. N. KAMPHANES

σεβασμόν, ότι οι μάλλον ηλικιωμένοι ίπ-
πότας υπεδέχοντο αυτών μετὰ περισσο-
τέρας προθυμίας, άφ' ουτου δεν ητο πλέον
μόνος εις τον κόσμο, αλλ' οικογενειάρ-
χης και Ισως το στελεχος, λαμπρας οι-
κογενείας, διότι κατα τους αρχαιους κα-
λούς χρονους αι ιδέαι ησαν διάφοροι των
σημερινών αφανταζοντο πάντοτε τον ευ-
πατριδην και τον άστον ως έχοντα γυ-
ναίκα και τέκνον, αφινον δε τον αγαμον
βιον εις τους μοναχους.

Περίξ του δουκος εκάθητο, ο ίππότης
δε Λιχτενστάιν, ο Μάξ Στουμπφ δε Σβά-
μπεργ και ο καρχηλόριος. Ο γραμμα-
τεύς του συμβουλιου της Ουλμης παρε-
κάθητο επίσης ως κύριος της τιμής γε-
νόμενος δεκτός μεταξύ των προνομίου-
χων συνδαιτημόνων.

Ο οίνος ηρχίζεν ήδη να διδη περισσο-
τέραν λάμπην εις τους οφθαλμούς των
Ιπποτών και να χρωματίζη ζωηρότερον
τας παρειάς των κυριών, ότι ο δουξ ε-
δωκε το σύνθημα και τα φαγητά άμέσως

παρελήθησαν και διανεμήθησαν εις τους
έν τη αυλή του μεγάρου πτωχους. Πα-
ρέθεσαν ειτα πλακούντας και καρπούς και
προσέφεραν εις τους άνδρας εκλεκτότερον
οίνον εις δε τας γυναίκας εκόμισαν αρ-
γυρα κύπελλα πλήρη Ισπανικου οίνου.
Ισχυρίζοντο ότι δεν ήδύναντο ούδε στα-
γόνα να πίνωσιν επί πλέον και όμως αν-
τιθέτως ούδε μίαν σταγόνα αφήσαν εκ
του γλυκέος εκείνου νέκταρος.

Είχεν ήδη φθάσει η στιγμή καθ' ην,
κατα την συνήθειαν εκείνου του καιρου,
εμαλλον να προσφέρωι γαμήλια δώρα
εις τους νεονύμφους. Κατέθεσαν κάνι-
στρον παραπλεύρους της Μαρίας και όταν
οι μουσικοί επανήρχισαν, είδον προχω-
ρούσαν εν τη αίθουση μακράν και άραιαν
συνοδείαν. Επι κεφαλής εβαδίζον οϊ άκό-
λουθοι της δουκιχης αυλης, καταφορτοι
εκ χρυσών μαπέλων, μεταλλίων και κο-
σμημάτων εκ πολυτιμων λίθων.

— Είθε τα κύπελλα ταυτα να κυκλο-
φορήσωσικαίεις τους γάμους των τέκνων

σας και εις τας βαπτίσεις των εγγόνων
σας, ειπεν ο δουξ και να ενθυμησθε ε-
κείνον, προς δν άφορτοί ειδείκατε αγα-
πην και πίστιν εν τη δυστυχία των ηγε-
μόνων, οστις εν τη ευτυχία του θα σας
είνε πάντοτε ευνους και άφωσιωμένος.

Ο Γεώργιος εκπλαγείς επί τη θέα των
πλουσιων τουτων δώραν άνέκραζεν:

— Ο Υψηλότης σας μας εκπλήττει,
εάν θέλητε ν' ανταρμειψθε την αγαπην
και την πίστιν, άπορῶζοντες ταυτα και
άντι άργύρου.

— Σπανίως εύρον αυτα καθαρά, άπήν-
τησεν ο Ουλοχχος ρίπτων πικρόν βλέμμα
επί της μακρας τραπέζης και σφύγγου
την χειρα του νεανιου. Φίλε Στουμφε-
δερ, σπανιώτερον μάλιστα άντέσχον εις
την δουμισίαν. Ιδού διατι εινε δικαιον
ν' ανταρμειψθε η καθαρά πίστις δια κα-
θαρου χρυσου και η ευγενής αγαπην δια
πολυτιμων λίθων.

(Επεται συνέχεια)

NEKTARIO TOI DOMINIKANOI
IEPOMONACHOI

Ρεβερεντισσιμη Πάτερ.

Ευχέ ποτε να αναγινώσκης το Ψαλ-
τήριόν σου εκεί όπου λέγει:

Dixit Dominus Domini meosede a
dextris meis, donec ponam inimicos
tuos scabellum pedum tuorum?

Κάθου λοιπόν και σύ εκ δεξιών μου. εως
αν θω τας αμφιβολίας σου υποπόδιον των
ποδών σου.

Τρία πράγματα σε εσκονδάλιαν οσιώ-
τατε πάτερ.

α) Το όνομα Νεωτάριος.

β) Η επαρχία Δημονίκου, και κατα
τίνα γραμματικήν εγραφα «της Δημονί-
κου» και

γ) Αν άλλο ειναι η Λαμία και άλλο
το Ζητούνι, και αν άλλο ειναι τα Ύπα-
τα και άλλο αι Νέαι Πάτριαι.

Δεν έχει ούτως;

Ακουσον λοιπόν αγαπητόν της Δυτι-
κής Εκκλησίας τέκνον την λύσιν των άπο-
ριών σου, και αν θέλης όταν ψάλλης την
ώραίαν litaniām Lauretanam της Θεο-
τόκου, τότε παρακαλει και δι' ημάς τους
κοπιόσαντας με αυτα τα κυνικά καύματα
και δι' εσε.

α) Δια το Νεκτάριος ευλογημένο μο-
ναχί! Δεν σου ετυχε ποτε, να τυπώσης
λατινικόν τι έργον σου και να σου γίνουν
τυπογραφικά λάθη; πιστεύω να σου ετυ-
χε, εκτός εδών το εν τω μοναστήριω σου
στοιχειοθέτως εϊσιν αναμάρτητοι εξ άν-
τανακλάσεως χρίστου.

Οι ιδικοί μας όμως στοιχειοθέται ειναι
όλοι άμαρτωλοι και κάμνουν ικανά λάθη
και ο κ. Δαμβέρης ειχε γράψει ολίκλη-
ρον διατριβήν δια τας διαφόρους έννοι-
ας τας οποίας χωρις να θέλωμεν μ-
ας διδουν
οι τυπογράφοι.

Το «Λέον δ' Αλλέκος» αντί του «Λέον
δ' Αλλάτιος» το «Παπίας δ' λατ. γραμ-
ματικός του Θ' αιώνος» αντί του ΙΑ' και
άλλα τινα λάθη εις την αυτην διατριβήν
μεν τυποθέντα, έπρεπε να σε πείσουν ότι
εινε τυπογραφικά λάθη.

Το να διορθώσης δε μόνος σου το όνο-
μα Νεωτέριος ως Νεκτάριος δεν εκαιμε
καλά, διότι αντί να ηνε Νεκτάριος δεν
ήδύνατο να ηνε και Νεστόριος; Βεβαίως
ήδύνατο. Σε πληροφωδ όμως ότι τυχαίως
μὲν πλην καλά επέτυχες την διορθωσιν.

β) Η επαρχία Δημονίκου. Η μετριό-
της σου γράφει ότι εως τώρα ένα μόνον
Δημόνικον εγνώριζε εκείνον προς τον ο-
ποιον γράφει ο γέρον Ισοκράτης, μ' έρω-
τήξ δε εάν υπάρχει τοιαυτη επαρχία,
και κατα τίνας γραμματικούς κανόνας
θα ελέγαμεν η Δημονίκος» όπως λέγει
ότι εγω εγραφα.

Αγαπητέ εν τη απλότητί σου μονα-
χέ πρέπει να μάθης ότι εγω δεν εδημο-
σίαισα ιδικα μου πράγματα, αλλ' οτι εν
χειρόγραφον του αειμνήστου Γ' Αιναίως,
λέγει. Τον Γ. Αιναίνα βεβαίως σύ μὲν
δεν γνωρίζεις, ημεις όμως τον εχομεν δια
πολυμαθέστατον και σοφόν ανθρωπον.

Εις το χειρόγραφον λοιπόν αυτό ανα-
γινώσκωμεν καθαρά καθαρά «Επισκοπή
Δημονίκου και Ελασσόρος».

Επειδη όμως μου εκαιμε την παρα-
τήρησιν χάρην περιεργίας εζητήσα και
εγω να ιδω αν πραγματικως υπάρχει τοιαυτη
επαρχία Δημονίκου και Ελασσώ-
νος εις το θέμα της Ελλάδος η όχι.

Ανοίξας λοιπόν τον Le Quien τον ο-
ποτον η δαιότης σου έπρεπε να ανοίξη
προτήτερα, διότι ειναι και αυτός λατι-
νας Ιερομόναχος εκ της τάξεως των Fra-
trum Praedicatorum, και εις τον Π.
τόμ. αυτου σ. 126 ανέγνωσα «Ecclesia
Demonicı et Ellassonis» ης αριθμει τον
Συμεών ως πρώτον της επαρχίας ταύτης
Επίσκοπον.

Δεν ηρκέσθην όμως εις τον συναδελφόν
σου τουτον, εύχέτα μου μοναχέ, αλλ' ά-
νοίξας την Turcogræciam του Κρω-
σίου σ. 327, υπό εν Συνοδικόν, ευρον τας
εξης υπογραφάς.

† Λαρισσης Ιερμίας
† ΔΗΜΟΝΙΚΟΙ και Ελασσώνος Δα-
μασκηνός.

Λοιπόν τι λέγεις; εις το θέμα της Ελ-
λάδος υπάρχει επαρχία ΔΗΜΟΝΙΚΟΙ και
Ελασσώνος η όχι;

Την αυτην δε επαρχίαν εις το Juris
Graeco-Romano του J. Leunclavii ευ-
ρίσκωμεν και υπό το όνομα Δομνικου.

Αννέχθη τη ημών μετριότητι παρα
του υπό την επαρχίαν της Μητροπόλεως
Λαρισσης Θεοφιλεστάτου Επίσκοπου Δο-
μνίκου Δημητρίου Bif. III. σ. 242. Ο
Μελίτιος εις την Γεωργ. αυτου την αυ-
την πόλιν υπό τον Λαρισσης Μητροπο-
λιτην καλει Δεμονικόν, σ. 386 και προς
γνωσί σας αν θέλητε να υπάγητε.

Με έρωτα έπειτα η εις τα ελληνικά
γραμματα παιδεία σου, κατα τίνας γραμ-
ματικούς κανόνας θα ελέγαμεν η ΔΗΜΟ-
ΝΙΚΟΣ.

Σοι άπαντώ κατ' ούδενα. Ημεις δε
δεν εγράψαμεν η ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ, αλλα εγρά-
ψαμεν THE ΔΗΜΟΝΙΚΟΙ ως εγράψαμεν και
THE ΘΑΥΜΑΚΟΙ κλ... και έννοείται εζω-
θεν: της [Επαρχίας] Δημονίκου.

Ενοήσαστε; Lauda, λοιπόν, nomen
Dominis.

Τώρα επιθυμει η δαιότης σου να μάθη
αν το αυτό πράγμα ειναι το Ζητούνι, και
η Λαμία, τα Ύπατα και αι Νέαι Πάτριαι.

Και παλιν εις το ζήτημα τουτου ενό-
ρετε Δομνικανέ μοναχέ, ηκολούθησα τας
πληροφωρίας του χειρογράφου του αει-
μνήστου Αιναίως. Πλην επειδη φαίνεται
ότι βαρύνεσαι σύ μόνος να εξετάξης τα
ζητήματα ταυτα και επιθυμεις και αυτα
να τα εύρισχης ετοιμα: Ακουσον.

Και ο Le Quien ο λατινός συναδε-
λφός σου, προς τον οποιον δεν πιστεύω
να μην εχης υπόληψιν, και εκείνος χω-
ρίζει τας ανωτέρω επισκοπάς και αριθμει
ως πρώτους επισκόπους, εως αλλα πρό-
σωπα. Ούτως ιδού τι λέγει περι των έ-
πισκοπών τουτων.

Ε
ECCLESIA LAMIE
Phtiotidis celebre oppidum,

Straboni Ptolemæo et Plinio qui lib.
4 cap. 7. scribit: ex his Phthiotæ
oppida celebria Hellas, Hales, Lamia.

Ως πρώτον δε επισκοπον της Λαμίας
αριθμει τον Secundianum.

Β'
Είτα χωρίζων την Εκκλησίαν Ζητου-
νίου λέγει:

ECCLESIA ZETUNII
Zetunium, Ζητούνιον, Ζητόνιον in
Notitia Leonis Imp. Thessaliæ civi-
tas est episcopi alistsub Larisseno me-
tropolitā.

Ως πρώτον δ' επισκοπον του Ζητουνίου
αναφέρει τον Γεώργιον ενφ εις την ανω-
τέρω Εκκλησίαν της Λαμίας αναφέρει
τον Σικουσιανόν.

Γ'
Ούτως τέλος πάντων ο αυτός Le Quien
χωρίζει και την Εκκλησίαν των Ύπατων,
ης ως πρώτον επισκοπον αναφέρει τον
Πανσιανόν (σ. 120), από της Εκκλησίας
των Νέων Πατρών, ης πρώτον επισκοπον
αναφέρει τον Ηρωδιανό. (σ. 123), καθώς
και γεωγραφικως χωρίζει τας πόλεις.

Τούναντιον ο Μελίτιος την Ύπατην
και τας Νέας Πάτρας θεωρει ως μίαν
πόλιν σ. 384, χωρίζει δε το Ζητούνιον
(σ. 385) της Λαμίας (σ. 386) τας Θεο-
σαλικας Θήβας καλών και Ζητούνιον.

Τέλος πάντων επειδη το ζήτημα ειναι
καθαρώς γεωγραφικόν και επομένως όλως
διόλου ξένον του κύκλου μου, δύνασαι
οσιώτατε, αν μόνος σου δεν δύνασαι να
διευκρινήσης τα ζητήματα, να αποταθής
εις τον ειδικός περι τα Γεωγραφικά άσχο-
λούμενον κ. Δήμιτσαν, οστις εκ των προ-
τέρων είμαι βέβαιος, ότι θέλει σε εύχα-
ριστήσει και θέλωμεν μάθει και ημεις αν
ο Le Quien ορθως η μη, Εκκλησιαστικ-
ως η γεωγραφικως χωρίζει τας Εκκλη-
σίας ταυτας. Κάθε εις με την δου-
λειάν του.

Αφού δε ημεις είπομεν τόσα πολλά
εις την οσιότητά σου δεν μας λέγεις τώρα
και η μετριότης σου η υπό το βάσσον των
Δημονικανών μοναχών εκαρμυμένη; πως
ετυχε να παρεπιδημης ένταυθα;

Με εύλάθειαν
Γ. ΛΑΜΠΑΚΗΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Ο δήμεος του μέλλοντος. Οι
δήμιοι δεν ν' ανησυχώσιν από τουδε περι
του μέλλοντος των. Μετ' ου πολύ, αναμ-
φιβόλος ο ηλεκτρισμός θα καταστήσῃ
αυτους όλως περιττούς. Ο γεροσιαστής
Σαρτών προτίθεται να επαναλάβῃ προσε-
χώς την πρότασίν του, όπως γίνηται χρο-
σις του ηλεκτρισμού εις τας κεφαλικας
εκτελέσεις. Θα ζητήση δε να τεθῆ εν τη
ημερησία διατάξει η πρότασις του άμα
τη έπιψηφίσει του σχετικου νόμου περι
άρσεως των δημοσιων άποκεφαλισμών.

Τὸ βάρος τοῦ Βίσμαρκ. Ἐφημερίς τις Γερμανικὴ ἐξετάζει ἐπιμελῶς, τὰ κατὰ διαφόρους ἐποχὰς βάρη τοῦ ἀρχικαγκελαρίου πρίγκιπος Βίσμαρκ, τὸ πρῶτον ἔτος ὅτε μετέβη εἰς Kissingen κατὰ τὸ 1874 ὁ πρίγκιψ ἐζύγισε 207 λύτρας· κατὰ τὸ 1876, 219 λύτρας· κατὰ τὸ 1877, 230 λύτρας· κατὰ τὸ 1878, 243 λύτρας. Ὁ δόκτωρ Schwenninger ἤρχισε νὰ τὸν ἐπιβλέπῃ ὁ πρίγκιψ ἤδη ζυγίζει, 208 λύτρας! Καὶ εἰς ἀ-νώτερα!...

ΟΙ ΑΝΔΡΙΑΝΤΕΣ

Β'

Μετὰ τὴν ἐν Ἀσνιέρῃ τελετὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων τῆς προτομῆς τοῦ μεγάλου τῆς Γενεύης πολίτου, οὗ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἀχάριστος ἐπίκρανε παραγνώρισις, εἰς ἄλλην ἐκλήθησαν οἱ Γάλλοι ἑορτὴν εὐγνωμοσύνης. Καὶ ἔσπευδον οἱ προσκυνηταὶ τῆς ποιήσεως εἰς Πασσού, ὅπου εἶχεν ἰδρυθῆ ὁ ἀνδριάνς ἄλλου πάλιν ἐξόχου υἱοῦ τῆς Γαλλίας, ἐπίσης ὡς ὁ Ρουσσώ ἐν θλίψει καὶ ἐγκαταλείψει διελθόντος τὰς ὑστάτας ἡμέρας του.

Ἐν μέσῳ τῆς πλατείας, ἧτις ἐτιμάτο διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Οὐγκώ, ἰδρύθη τὸ περιφανές μνημεῖον. Ὁ Οὐγκώ ὑπεχώρησε καὶ ἀφῆκε τὴν θέσιν του εἰς τὸν Λαμαρτίνον.

Ὅσα παράδοξος σύμπτωσις! Καὶ ἄλλοτε ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν ἀμφότεροι ἔζων καὶ ἦσαν νέοι καὶ ἀκμαστοί, παρομοίαν τιμὴν ἀπένευθεν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον. Ἐλαβεν ἐπιστολὴν ὁ Οὐγκώ ἐπιγραφῆς ἡν: «Τῷ μεγαλητέρῳ ποιητῇ τῆς ἐποχῆς». Καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἀποσφραγίσῃ τὴν ἐπεμψε πρὸς τὸν Λαμαρτίνον· ἀλλὰ καὶ οὗτος τῷ τὴν ἀνταπέστειλε καὶ ἀγνωστον ἔτι τις τῶν δύο ἀπεδέχθη τὴν ἐπιστολὴν, ἧτις ἐγένετο αἰτία νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ ὑψίστη καὶ δικαία ἐκτίμησις, ἣν ἔστρεφεν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον.

Καὶ νῦν ἄς παρέρχωνται οἱ διαβάται πρὸ τοῦ χαλκοῦ ἀνδριάντος καὶ ἄς θαυμάζωσι τοὺς εὐγενεῖς χαρακτήρας τοῦ μελαγχολικοῦ ἔραστοῦ τῆς Ἑλθίας, οὗ τὰ ἄσπρα ἐγοήτευσαν δύο γενεὰς καὶ θὰ συγκινήσωσιν ἔτι πολλὰς ἄλλας.

Ὡ, πόσον ἦσαν τότε γλυκεῖς οἱ ἦχοι τῆς λύρας σου ἑξαισίοι ποιητῆ! Πόσα δάκρυα ἀπέσπασας ἐκ τῶν ὀμμάτων καὶ πόσα ἤγειρας τρικυμίας παλμῶν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν θαυμαστῶν σου, ἢ μᾶλλον πάντων, διότι πάντες σὲ θαύμαζον!

Ἦδη παρήλλαξαν οἱ ἀνθρώποι. Ἦδη ἴστασαι χαλκοῦς ἐν Πασσού καὶ θὰ διερχονται πρὸ σοῦ σιδηροὶ οἱ υἱοὶ τῶν θαυμαστῶν σου. Τότε ἀνέταμες τὰς ψυχὰς καὶ νῦν τὰς σάρκας ἀνατέμνουσιν οἱ ποιηταί. Οἱ ἀνθρώποι παρήλλαξαν. Συνεκίνουν τότε ἐκ βάθρων τὰς καρδίας τὸ αἰσθημα καὶ ὁ πόνος τοῦ πλησίον. Τοῦ ἀλγους ἢ κραυγῆ ἀντήχει συμπαθῶς εἰς τὰς ἀκοὰς καὶ ἠλεῖ ἔτι ὁ εἰς τὸν ἄλλον διὰ τῶν δακρύων του. Ἀλλὰ νῦν; Ὁ ἐπαιτῶν συμπάθειαν διώκεται καὶ κουράζουσιν οἱ στεναγμοί... Χαράν, εὐθυμίαν,

γέλωτας, θέλομεν ἡμεῖς. Ἐκεῖ ζητήσατε τὴν ἐμπνευσίν σας, ποιηταί. Εἰς στίχους ὅσον οἶόν τε κομπούς, διηγήθητε ἡμῖν ἐν σκάνδαλον, ἢ ἀναπτύξατε ἐν λογοπαίγνιον. Καὶ τόσο μόνον ἀρκέει. Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἄς φύγῃ ἡ μελαγχολία. Τότε ἔψαλλον τὴν πίστιν καὶ τὰς θλίψεις των, τοὺς πόθους τοὺς σεμνοὺς καὶ τὰ ὄρατα ὄνειρος. Ἐμνήσωμεν ἡμεῖς ὅ,τι δῆποτε ἐλευθέρως· ἀλλ' οὐχὶ ταῦτα πλέον. Τὰ πάντα περὶ ἡμᾶς ἐμπνεύουσιν ὠδὰς πενθίμους. Σὺ ἠσθάνεσο καὶ ἐθρήνευσ. Ἡμεῖς ἀναισθητοῦμεν καὶ ποθοῦμεν γέλωτα ἔστω καὶ ψενθῆ. Ἄλλοτε ὁ ἄλλοτε ἀπὸ τῶν μελιχρῶν χειλέων σου ἐξηρτάτο πᾶσα ὑπαρξίς λεπτή καὶ τρυφερά. Ἐρέμβαζε, μετὰ σοῦ καὶ μετρησιοῦτο. Ἐλεγον τότε: Ὁ ποιητῆς! καὶ σὲ μόνον ἐνόουν. Νῦν, δι' οὐδένα δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν: Ὁ ποιητῆς! Ἐκτὸς ἐὰν ἀναδιφῶμεν σελίδας παλαιὰς ἐν αἰς μετ' ἄλλων λάμπει καὶ τὸ πνεῦμά σου.

Παρηγορήθη ὁ κόσμος μαθὼν ὅτι ἡ πατρίς σου σοὶ ἀπέδωκε ἔστω καὶ ἀργὰ τὰς τιμὰς ἄς πλανηθεῖσα ἴσως σοὶ καθυστέρει. Σὲ εἶχον ἐλπιονόησι πρὸς καιρόν. Εὐλογημένοι ἔστωσαν ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀνήγειραν τὸν πέπλον τῆς λήθης καὶ διὰ τῆς ἰδρύσεως τοῦ ἀνδριάντος σου ἐπανήγαγον ἡμᾶς ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν εἰς τοὺς χρόνους τῶν ποιητικῶν ἐκστάσεων, τῶν ὑψηλῶν ἐμπνεύσεων, τῶν ῥεμβασμῶν καὶ τῶν τρυφερῶν αἰσθημάτων.

◇

Καὶ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, ἀκούοντες μακρόθεν τὰ γενόμενα, χαίρομεν ὅτι τοιούτων ἀπρλαμβάνουσι τιμῶν οἱ ἐνδοξοὶ ἱεροφάνται τῆς σοφίας καὶ τῆς ποιήσεως. Οὗτοι δὲν εἶνε μόνον Γάλλοι· εἶνε καὶ Ἕλληνες ἐπίσης, διότι εἶνε πολῖται τοῦ κόσμου, ἐφ' οὗ ἀμερίστως ἐπέχυσαν τὰ φῶτα καὶ τὴν ἀγάπην των. Εἰ δέ τις τούτων δὲν ἐφάνη ποτὲ εὐνοῦς τῇ χώρῃ ἡμῶν, συγχωρήσωμεν αὐτῷ.

Καὶ ἡμᾶς ἐπίσης ἐδίδαξε καὶ ἔθελεν, ὅπως τοὺς ἄλλους. Εὐγνωμονοῦντες δὲ πρὸς ἐκείνους, οἵτινες τὸν παγκόσμιον ἀποτίνοντες φόρον οὕτωσι γεραίρουσι τὴν μνήμην τῶν ἀρίστων, μνησθῶμεν τῶν ἐν τῇ ἡμετέρῃ γεννηθέντων ἀνδρῶν, τῶν δοξασάντων τὴν Ἑλλάδα καὶ τιμησάντων τὸν αἰῶνά των, καὶ μὴ ἀφίνομεν ἐπὶ πλέον νὰ κοιμῶνται ἀφανεῖς καὶ λησιμονημένοι ἐκεῖνοι, ὅσοι ὡς Ἀτλαντὲς ἤγειραν ἐπὶ τῶν ὤμων γένος ὑπόδουλον, τὸ ἠλευθέρωσαν καὶ τὸ ἔστησαν διὰ δάφνης πρὸς δόξαν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, συμπασις.

ΒΙΒΛΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ὁ κ. Maxime Collignon ὁ ἐκδίδων τὴν *Syllloge des écrivains français* τὰ κατὰ τὸν Φειδίαν περιέλαβεν εἰς ἕνα τόμον, ὅστις ἀναμφιλόγητος εἶνε εἰς τῶν σπουδαιοτάτων τῆς συλλογῆς. Τὸ ἔργον τοῦτο κοσμεῖται ὑπὸ πολλῶν εἰκόνων.

— Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία τὴν ἐβδομάδα ταύτην συνεδρίασεν ἐπὶ μακρόν.

Ἐπεφόρτισε τὸν Corréa νὰ ἀναγνώσῃ τι ἐν ὀνόματι τοῦ Σωματείου ἐν τῇ δημοσίᾳ ἐνιαυσίᾳ συνεδρίᾳ τῶν πέντε τάξεων τοῦ Ἰνστιτούτου ἧτις γεννήσεται τὴν 25 προσεχοῦς Ὀκτωβρίου. Ἐπίσης νῆχαρίστησε τὸν Sully Prudhomme διὰ τὸν λόγον ὃν ἐξεφώνησεν ἐν τοῖς ἀποκαλυπτηρίοις τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Λαμαρτίνου.

— Τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ Rabelais ἐπέστυρον πλῆθος ἀπειρὸν εἰς Meudon. Τρεῖς λόγοι ἐξεφωνήθησαν, ἀμα ἀποκαλυφθέντος τοῦ ἔργου τοῦ Triuphe πε ὑπὸ τοῦ δημάρχου, τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἑορτῆς καὶ ἄλλου τινός. Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων διεκρίνοντο πολλὰ βουλευταὶ καὶ ἄλλα ἐπίσημα μέλη τῆς κοινωσίας. Ἡ ἡμέρα ἔληξε διὰ γεύματος εἰς ὃ παρευρέθησαν διακόσια πρόσωπα.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ἰκανῶς εὐτυχεῖς ἀπέβησαν μέχρι τοῦδε αἱ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν Δομινικανῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐνεργούμεναι ἀνασκαφαί, ἀνεκαλύφθη ἀρχαῖον ὑπέγειον, ἐνῶ πλεῖστα σπουδαῖα ἐνυπάρχουσιν ἀγνοούμενα. Αἱ εἰς τὰς ἀνασκαφὰς δαπάναι ὑπερβαίνουσι μέχρι τοῦδε τὸ ποσὸν τῶν 150,000 φράγκων καὶ πολλὰ ἔτι ἀπαιτοῦνται πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου.

— Τὸ ἐν Ἱερουσαλὴμ μνημεῖον, ὅπερ εἶνε γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα *Mνημεῖον τῶν Βασιλέων* (γλοῦρ ἑλ. μουλοῦ), ἀνεγνωρίσθη τελευταίως ὡς ἰδιοκτησία τῆς Γαλλίας. Τοῦτο ἠγοράσθη τῷ 1878 ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Αἰμιλίου καὶ Ἰσαὰκ Περέρρε, καὶ οἱ κληρονόμοι τοῦ τελευταίου τὸ ἐδώρησαν εἰς τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνησιν ἐπὶ τῷ ὄφῳ οὐδέποτε νὰ ἀπαλλοτριωθῇ.

— Εἰς τὸ ἐνταῦθα κεντρικὸν ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον κατετίθησαν τὰ εὐρεθέντα κατὰ τὰς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Πύθου Ἀπόλλωνος ἐν Βοιωτίᾳ ἐνεργηθείσας ἀνασκαφὰς ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς.

— Αἱ κατὰ τὸ Θεορικὸν τῆς Ἀττικῆς ἀνασκαφαὶ πρὸς ἀποκάλυψιν τοῦ ἀρχαίου θεάτρου γινόμεναι ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Ἀμερικανικῆς σχολῆς, διεκόπησαν ἐνεκα τοῦ καύσωνος. Ἐπίσης διεκόπησαν καὶ αἱ ἐν Ἐρετριᾷ ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς εταιρίας ἐνεργούμεναι.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀναβάλλεται ἡ πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ κ. *Eduard Lohm* γραφέντα, ἀνευ ἀνάγκης καὶ μεληθῶς προδόντος, ὅτι ἀπειρῶς ἔχει ἔτι τὴν ἀρχαία τῆς ἱατρικῆς ἱστορίας ἀναφερομένου μέρους τῆς ἑλληνικῆς γραμματολογίας, ὀφειλομένη ἀπάντησις, μέχρις οὗ ἀποφανθῇ ὁ κ. Sussemihl εἰ καὶ πάλιν ἐμμένει τοῖς πρῶν δεδομένοις, τοῦ ὁποίου γενναῖος ἐπίκουρος καὶ ἐνθερμος συνήγορος ἀπροσδοκῆτως παρέστη ἐν μέσῳ τοῦ ἀγῶνος ὁ κ. *Eduard Lohm*, ἕνα πρὸς ἀμφοτέρους γένηται χάριν οἰκονομίας χρόνου τε καὶ κόπου ἡ δέουσα ἀπάντησις μία καὶ καλή.

Μ. Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΣ

ΤΥΠΟΣ ΘΡ. ΠΑΠΑΔΕΣΑΝΦΗ ΚΑΙ ΑΔ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ